

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 3 (222)
БЕРЕЗЕНЬ
2023 РОКУ

«ДІЯЛЬНІСТЬ ЦЕРКВИ ПІД ЧАС ВІЙНИ ВСЕЛЯЄ ВІРУ В НАШУ ПЕРЕМОГУ» — МИХАЙЛО ПАНОЧКО

Про те, як громади УЦХВЄ пережили рік військових лихоліть, з якими викликами справляються, ділилися старші служителі братства під час чергового засідання Комітету 27-28 лютого. Захід відбувся в м. Луцьку на території церкви «Спасіння».

Директор Департаменту душеопікунства Богдан Левицький розповів про навчальний курс, що за підтримки УБТ проходить по черзі у різних областях України. Поділився прикладами того, як часно й правильно сказане слово зцілює серця і допомагає людям вийти із глибокої психологічної кризи. Голова заснованого УЦХВЄ

благодійного фонду «Є добро» Іван Білик прозвітував про низку проєктів — від закупівлі товарів першої необхідності, генераторів та буржуйок до терміналів інтернету Starlink. Особливий наголос зробив на детальній звітності та обов'язковому аудиті після кожного проєкту, проведеного за участю міжнародних партнерів.

Заступник старшого єпископа Олександр Бабійчук, старший пресвітер Херсонщини, щиро подякував братству за молитовну і матеріальну підтримку, яку відчув деокупований Херсон.

«Після 11 листопада було дуже багато радості, неймовірно відчуття волі! Але потім почалися обстріли, зараз багато

зруйнованих сіл, розбитих будинків у місті, людей евакуюють. Попри все це життя в Херсоні відновлюється, структури працюють. Не раз спостерігав, коли сьогодні в місті щось розбомбили, а на завтра уже все прибрано, чистенько виметено», — розповів Олександр Іванович.

Про особливий феномен тяжких часів (коли значна частина вірян виїхала, а на їх місце прийшло новонавернених утричі-вп'ятеро більше) говорили служителі прифронтових областей.

Старший єпископ Михайло Паночко поінформував про діяльність за час, що минув з останнього засідання Комітету: це був період річних звітних конференцій в обласних об'єднаннях церков. Старший єпископ представляв також Україну на міжнародних християнських конференціях у Польщі та Швеції, де в центрі обговорення були війна в нашій країні та гуманітарна допомога.

«Ми говорили про те, як пережили цей рік, які мали виклики: це кадрові питання, питання членства, гуманітарної допомоги, соціальної роботи. Почули багато позитивних відгуків про те, як Українська Церква допомагає людям долати час великої кризи, болю і страждання», — говорить Михайло Степанович.

Перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок порушив цілу низку питань, зокрема й питання повісток для священнослужителів, посилення допомоги постраждалим церквам у Туреччині та формування бюджетів для Департаментів братства на наступний рік.

Уже традиційно на виїзному засіданні Комітету звучало багато духовного слова та молитов. Служителі планують роботу на майбутнє, зокрема розглянули порядок та процедуру звітно-виборної конференції, яка відбудеться у травні.

БУХГАЛТЕРИ ОБЛАСНИХ ОБ'ЄДНАНЬ УЦХВЄ НАВЧАЛИСЯ ТОНКОЦІВ РОБОТИ З ГУМАНІТАРНОЮ ДОПОМОГОЮ У ВОЄННИЙ ЧАС

Уже рік в умовах повномасштабної війни громади УЦХВЄ звершують активну волонтерську, добродійну та євангельську роботу. Велика кількість благодійних проєктів потребує чіткого бухгалтерського обліку та звітності. Як правильно вести облік у неприбуткових організаціях? Як оформляти звітність про благодійну допомогу та як співпрацювати з іноземними донорами й інвесторами? Відповіді на ці та інші запитання шукали бухгалтери обласних об'єднань братства під час навчання, що пройшло 27-28 лютого у Луцьку на базі церкви «Спасіння».

На зустріч приїхали близько 20 бухгалтерів обласних об'єднань, церков з усіх регіонів України, а також бухгалтери окремих благодійних організацій. У перший день, окрім знайомства та обміну досвідом, учасники мали кілька навчальних

велику кількість гуманітарної допомоги, тому необхідний чіткий облік надходження вантажів і грошових надходжень», — наголосила держслужбовиця, яка відповіла на низку запитань учасників курсу.

Олексій Марченко, керівник громадської організації «Молодіжний рух «Будь вільний» (він же лідер молоді УЦХВЄ в Житомирській області) поділився своїм досвідом цільового розподілу надходжень допомоги від благодійних організацій. Ця тема теж викликала жвавий інтерес у присутніх.

Другий навчальний день розпочався із зустрічі та семінару аудитора Ірини Жураковської. Присутні мали час для запитань-відповідей. Цей блок продовжив Олексій Марченко, який поділився досвідом складання, реалізації та звітування церковних благодійних проєктів.

Протягом двох днів бухгалтери з областей мали змогу ділитися питаннями та особистим досвідом їх вирішення. Вони отримали чимало цікавої, багато в чому нової інформації щодо бухгалтерської діяльності у церквах у воєнний час.

Учасники створили канали для подальшої комунікації та запланували наступну навчальну зустріч.

Богдан Свідан.

ЯК У МОЛИТВІ ПОЧУТИ

На Вінниччині старшим пресвітером обрано на черговий термін Василя Любчака

З березня відбулася звітно-виборна конференція Вінницького обласного об'єднання УЦХВЄ. Лунали проповіді, пісні. Заслухали звіт єпископа Василя Любчака, а ще фінансовий звіт про допомогу в час війни.

«На Вінниччині маємо невелике об'єднання, але роботи зроблено дуже багато. І церкви продовжують працювати»,

— каже заступник старшого єпископа у Південно-Західному регіоні Юрій Веремій.

Після звітної частини розпочалася виборна: Василь Любчак разом зі своїми заступниками та відповідальними за відділи склав повноваження.

Після висування кандидатури на посаду старшого пресвітера усі делегати одногосно підтримали кандидатуру Василя Любчака. Новобраний служитель запропонував новий склад членів обласної ради та відповідальних за відділи. Була звершена молитва благословення.

«Вітаємо дорогого брата Василя і його нову команду. Бажаємо успіху в житті, сім'ї та в служінні», — побажав Юрій Веремій.

НЕМАЄ КРАЩОГО, НІЖ НАЛЕЖАТИ ДО ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

Ісус Христос будує Свою Церкву, і Він Сам заповнив, що ніякі сили пекла не здатні її перемогти. Тому якими би складними не були життєві обставини, Церква живе і діє для слави нашого Господа.

Одним із важливих напрямків діяльності Української Церкви ХВЄ упродовж останніх шести років була праця з організації нових церков у країнах Європи, де в пошуках роботи опинилося багато українців.

Повномасштабна війна проти України значно активізувала цю діяльність, спонукавши мільйони українців виїхати за кордон, щоб захистити

сім'ю і дітей від страшної навали. Опинившись у безпеці, наші брати і сестри не обмежилися влаштування свого життя, а почали шукати можливості

служити Богові і ближнім у нових місцях проживання.

Бог благословляє цю працю. І на сьогодні у 16 країнах Європи вже діють 90 наших нових церков, до лав яких доєдналися 500 нових членів, що прийняли водне хрещення як засвідчення своєї віри в Христа-Спасителя.

І ми всі — свідки того, як по цілій землі виконуються слова Ісуса Христа: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14).

Дорогі брати і сестри! Прагнемо виконати місію,

до якої нас закликає Бог. Проповідуймо Добру Звістку всюди, де ми є, згідно зі Словом Божим: «І пішли вони, і скрізь проповідували. А Господь помагав їм, і стверджував слово ознаками, що його супроводили» (Мр. 16:20). Бо немає кращого для людини, ніж належати до Церкви Ісуса Христа як спасена й улюблена Божою дитина, і виконувати Його Велике доручення. Хай Бог нас всіх у цьому благословить!

Юрій Веремій.

Відповідальний за працю УЦХВЄС, єпископ.

ВІД ПОЧАТКУ Й ДО КІНЦЯ

Уявіть, що ви жили в мирній, доброзичливій країні, яка всіх сусідів називала братами. Любили співати душевних пісень, смачно готувати і з радістю приймати гостей. Але якось рано-вранці на міста, які ще спали, почали падати бомби, ворожі літаки висадили десант, а вулицями прикордонних сіл рушили тисячі танків і сотні тисяч чужих солдатів.

Жінки й діти ховалися в підвалах, намагалися кудись утекти або виїхати. А чоловіки вишикувалися в чергу, щоб записатися до лав захисників. Що робите ви як християнин у цій ситуації? Поспішаєте до церкви, щоб помолитися. І там, у церкві, зустрічаєте свого шановного пастора. Він молиться разом із вами, заспокоює, нагадуючи про вірність і силу Божу. А після цього робить оголошення, яке викликає шок. Він каже церкві, що йде капеланом на фронт. Не встигли члени церкви оговтатися, як встає диякон і каже, що йде добровольцем у територіальну оборону. Виявляється, у нього був армійський досвід і він знає, на що йде. А потім вчитель недільної школи каже: «Я не можу чути, як гвалтівники та вбивці знущуються з дітей. Поїду евакуювати жінок і дітей із прифронтових міст, щоб урятувати хоча б дехого. Прошу виділити мені церковний мікроавтобус».

Церква переживає подвійний шок. Навколо хаос і небезпека, як ніколи потрібні надійні служителі, а вони йдуть на передову. Коли пастора запитали, на кого ж він залишає церкву, пастор відповів: «Дорогі мої друзі, настав час іншим стати на моє місце. У нас багато здібної молоді, я багато навчав їх лідерства, я в них упевнений. Я послужив церкві, а зараз потрібен в іншому місці. Господь веде мене, і хто я, щоб Йому опиратися?». А диякон додав: «У нас хороша дияконська команда, слава Богу, у Бога завжди є резерв. Та й служіння наше не обмежується церквою, ми потрібні й там — у самій гушці подій, болю, страху». «До речі, не переживайте, недільна школа теж не закривається. Діти обіцяли за мене старанно молитися», — запевнив учитель.

Коли церква зрозуміла, що її служителі вже увважали рішення бути слухняними волі Божій, а не голосу здорового глузду, вона почала молитися інакше — молитвою не жалю і скорботи, а подяки

та благословення: «Хай буде воля Господня!». Усі плакали, але в цьому плачі вже не було страху і паніки. Зате було багато любові й турботи. Найголосніше плакали сім'ї служителів, дружини й діти молилися на колінах зі сльозами. «Дорогі наші, ми не знаємо, чи побачимося ще на цій землі, але якщо не побачимося тут, то обов'язково зустрінемося там, біля білого престолу», — ці останні слова пастора запам'яталися назавжди. Ті, хто пережив ту страшну війну, згадували їх до кінця життя і намагалися наслідувати добрий приклад своїх служителів. Їхнє життя змінилося, вони більше не витрачали його на тимчасові речі, бо дізналися на власному досвіді, що це таке — життя за покликанням і щастя бути корисним для Божого плану. Не всі з них були на передовій, але більшість була готова вирушити туди, куди Господь покличе. Так війна змінила церкву, зробила її справжньою. Звичайно, ж, були там і ті, хто «поза політикою», які нарікали на служителів. Знайшлися й ділки, які зрадили можливості заробити на війні. Але це не наші герої. Про них історії не розповідають, про таких пісні та вірші не складають.

Найважливіші фрази

Описана ситуація здається нереальною. Але для багатьох християн в Україні це реальність. Мої рідні та друзі, зокрема пастори й капелани, перебувають на передовій. Уявіть, як вони прощалися з сім'єю і церквою. Уявіть, як цей досвід змінив кожного з них.

І звернімося до біблійної історії, яка розповідає про апостола Павла і вчить нас вірності аж до кінця. Один із найцікавіших текстів у Діях описує прощання Павла з церквами на шляху до Єрусалима. Уява жваво малює сцени прощання. Але в цьому уривку можна і треба побачити набагато більше. Найважливіші фрази знаходимо на початку і наприкінці цього великого уривка (Дії 20–21).

На початку Павло каже: «... Побуджений

Духом, подаюся я в Єрусалим...» А наприкінці ми чуємо колективне благословення громади на його останню подорож: «Нехай діється Божая воля!». Між цими двома фразами — прощальні зустрічі в колі друзів і відверті розмови про майбутнє самого Павла та громад, які він заснував. Довгий час церква просить Павла поберегти себе, але потім віддає його волі Господній.

У цій історії можна побачити три важливі уроки від апостола Павла.

Вірні щодня

Перший урок вчить бути вірними не тільки останнього дня, коли потрібно звжитися на розставання і небезпечну подорож, на суд і страту, але і кожного зі «звичайних» днів праці та випробувань.

Ось як говорить про свій подвиг вірності сам апостол: «Ви знаєте, як із першого дня, відколи прибув в Азію, я з вами ввесь час перебував і служив Господеві з усією покорою, і з рясними сльозами та напалями, що спіткали мене від єврейської змови, як нічого корисного я не мав, щоб його вам звістити й навчити вас прилюдно і в домах. І я свідчив юдеям та гелленам, щоб вони перед Богом покалялись, та вірували в Господа нашого Ісуса Христа» (Дії 20:18-21).

Вірні своєму покликанню

Другий урок полягає в тому, що вірність своєму шляху означає уподібнення Ісусу Христу у виконанні своєї місії. Апостол живе з почуттям важливої місії, заради якої він жертвує усім: «Але я ні про що не турбуюсь і свого життя не вважаю для себе цінним, аби не скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої» (Дії 20:24).

Ця місія веде його далі — у нові місця і нові обставини. Він виконав своє завдання в Азії, навчав невпинно, дбав зі сльозами, працював руками і в цьому всьому показував не себе, а Господа Ісуса Христа: «Тому то пильнуйте, пам'ятаючи, що я кожного з вас день і ніч безперестань навчав зо сльозами ось три роки... Самі знаєте, що ці руки мої послужили потребам моїм та отих, хто був зо мною. Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабим, та пам'ятати

слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:31, 34-35).

Знаючи, що Господь веде його далі, Павло вклав себе в зміцнення громад і підготовку служителів, передаючи їм усю повноту Євангелія: «... бо я не вхилився об'являти вам усю волю Божу!» (Дії 20:27).

Павло не кинув церкву, не залишив її у скрутному становищі. Весь цей час він навчав, передавав, виховував. Він завжди слідував своєму покликанню і на кожному місці був вірний йому.

Вірні у стосунках

Третій урок вчить бути вірними у стосунках із братами та сестрами, щоб нас проводжали зі сльозами подяки, щирими молитвами благословення та дружніми обіймами. На жаль, багато хто до церкви приходить непомітно і так само непомітно йде. Їхнє життя нічого не говорить і нікому нікому не дає. Апостола Павла чекали з нетерпінням, зустрічали з радістю, проводжали з плачем.

Він не просто був вірним, він навчав церкву вірності. Дивлячись на нього, інші підбадьорювалися й заспокоювалися, а не засмучувалися. У ньому бачили добрий приклад. Дивлячись на його життя, багато хто утверджувався у вірі та стійкості.

При розставанні він дав про церкву більше, ніж про своє майбутнє. «А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, Який має силу будувати та дати спадщину, серед усіх освячених» (Дії 20:32). Він попереджав церкву про прийдешні небезпеки, про лютих вовків, що загрожуватимуть їй. Але щодо себе він був спокійний і передавав цей спокій іншим: «Як почути ж оце, то благили ми та тамтешні Павла, щоб до Єрусалиму не йшов. А Павло відповів: Що робите ви, плачучи та серце мені розриваючи? Бо за Ім'я Господа Ісуса я готовий не тільки зв'язаним бути, а й померти в Єрусалимі! І не могли ми його вмовити, і замовкли, сказавши: Нехай діється Божая воля!» (Дії 21:12-14).

Отже, апостол іде за покликом Духа назустріч суду, в'язниці, стражданню. Хоча ефеські пресвітери плачуть, учні в Тирі відмовляють, Агав попереджає, брати й сестри в Кесарії просять не ходити. Апостол іде не за своєю волею, але за

велінням Духа. Він виконав своє завдання в Азії: він не пропустив нічого важливого в настанові церков, передав основні вчення, поставив служителів, показав приклад у вірі та праці.

Тепер у нього залишилося останнє завдання, він іде, щоб завершити свою дистанцію. Він не може більше затримуватися і гаяти час.

Найцінніші уроки

Останні дні апостола з учнями дають найцінніші уроки. Ми дізнаємося про те, як обирати свій шлях — за велінням Духа; як прощатися перед далекою і небезпечною подорожжю — із молитвою та обіймами; як передавати справи — навчити інших усього, що знаєш сам; як благословляти працівників — попередити про небезпеку, віддати Богові та слову благодаті; як цінувати друзів — провести разом багато днів; як втішати й утішатися — у довірі до Господа.

Ми бачимо цікаву картину прощання, таку не схожу на звичайні драми наших днів: тут друзі вислуховують повчання, плачуть, обіймають, цілують, сумують, переживають, вмовляють, проводжають із дружинами й дітьми, моляться, а наприкінці — заспокоюються.

І тепер поставмо собі три запитання: як ми вибираємо свій шлях? Як ми проходимо свій шлях? Як ми завершуємо свій шлях?

Чи пішли б ми шляхом Павла, знаючи, що в Єрусалимі нас чекають релігійні фанатики, а в Римі — імперський суд? Чи готові йти назустріч труднощам? Не героїства ради чи гострих відчуттів, але за покликом Духа. Чи розрізимо ми голос Духа в процесі прийняття рішень? Чи слухняні йому?

«За покликом Духа» і «нехай буде воля Господня» — це слова на всі випадки життя. Це не тільки про найдраматичніші моменти, а й про повсякденне життя. Це девіз, це спосіб життя.

Сьогодні нам не загрожують суд і страта, як апостолу Павлу в Єрусалимі та Римі. Але це сьогодні. Ми не знаємо, що нас чекає завтра. Вірність у сьогоднішніх побутових обставинах допоможе підготуватися до завтрашніх екстремальних випробувань.

Михайло Черенков.

НА МИКОЛАЇВЩИНІ, У СЕЛИЩІ МИГІЇ, ДЕ РАНІШЕ НЕ БУЛО ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН, ВЖЕ РІК ПРОХОДЯТЬ БОГОСЛУЖІННЯ

З початком повномасштабної війни у селище Мигію Миколаївської області приїхала велика кількість внутрішньо переміщених осіб. Невелике за населенням селище в околицях Первомайська наповнилося нужденними людьми, які пережили жахіття війни.

Особливість цього селища в тому, що там живе багато людей з обмеженими фізичними можливостями та хворих. Віряни церкви Божого Спасіння з м. Первомайська почали возити допомогу нужденним людям, дані про яких надавала місцева ОТГ. Пакунки розносили по домівках.

Результат такого благовістя в дії не зміусив довго чекати. Значна кількість місцевих жителів та внутрішньо переміщених осіб

виявили бажання збиратися разом і слухати звістку Євангелія.

Уже майже рік служителі та волонтери із церкви Божого Спасіння регулярно їдуть туди,

проводять зустрічі з людьми, проповідують Слово Боже, співають, підбадьорюють.

Усі зібрання проводять в місцевому Будинку культури, зазвичай там збирається до півтори сотні людей. І з часом виникла потреба у приміщенні для дому молитви.

Наразі вирішили придбати земельну ділянку, на якій з Божою допомогою планується розпочати будівництво. «Віriamo, що в цьому домі молитви буде прославлятися Бог, і для Його слави будуть спасатися люди», — говорить старший пресвітер Миколаївського обласного об'єднання УЦХВС Андрій Свірдан.

Богдан Свірдан.

У БЕРЕЗНІ КИЇВСЬКІ ЦЕРКВИ РОЗПОЧАЛИ НИЗКУ ВОДНИХ ХРЕЩЕНЬ

Два тижні поспіль київські церкви проводять водні хрещення. Зокрема в неділю 5 березня у церкві «Джерело життя», що в Голосіївському районі міста, служити Богу в добрій совісті дала обіцянку 21 особа.

Нові члени Церкви Господньої поповнили місцеві громади п'ятдесятників — «Сілоам» (пастор Сергій Вознюк), «Божий мир» (Юрій Кулакевич), «Джерело життя» (Микола Овсійчук) та деякі інші.

Щедрі настанови служителів, чудове прославлення та перше в житті причастя — усе це назавжди залишиться в пам'яті нових вірян місцевих церковних громад.

Chve.org.ua.

В ІРПЕНІ ВІДБУЛАСЯ ЖІНОЧА МОЛИТВА ЗА ПЕРЕМОГУ, ВІДНОВЛЕННЯ ТА ПРОЦВІТАННЯ УКРАЇНИ

4 березня в Ірпені на базі Ірпінської Біблійної церкви відбулася жіноча молитовна зустріч. Понад 160 жінок та дівчат різного віку зібралися разом, щоб благати Бога про перемогу, відновлення та процвітання України. Жінки багато молилися і співали, звеличували Бога та насолоджувалися Його присутністю.

Пастор Станіслав Грунтковський задав тон зустрічі, наголосивши: «Не будь тим, кому все одно, тим, хто не хоче брати відповідальність,

бо перемири в державі починаються з тебе!».

А далі зазвучала потужна й глибока молитва — за перемогу, за відновлення та процвітання нашої

Батьківщини, за наш народ та за воїнів, за переселенців і тих, хто втратив рідних; за церкву та волонтерів, за владу та військову допомогу інших країн.

Червоною ниткою зустрічі стала історія Естер (у виконанні Дарини Романюк) та її молитва за свій народ. Цей образ біблійної жінки нам тепер дуже близький і зрозумілий: родина Естер була переселена в іншу країну, а над її рідним народом нависла загроза реального винищення.

Естер ділилася з жінками своїми переживаннями та питаннями, які роздирали її серце. І її історія неабияким чином відгукувалася в душах присутніх — це ж усе про нас і наше сьогодні!

«Естер та її народ здобули благословенну перемогу від Бога, і ми так само віримо в перемогу від Господа! Славимо Тебе, Господи Ісусе», — зазначили організатори заходу.

Irpibiblechurch.

НА ЧИЄМУ ТИ БОЦІ?

Як відомо, сьогодні на сході і півдні України мільйони українців страждають у розбомблених містах, без тепла і світла, без води і їжі, без медикаментів і засобів гігієни; наші співвітчизники ховаються в холодних підвалах, живуть у напівзруйнованих будинках і прощаються з життям щоразу, коли чують черговий приліт. Українські воїни сидять в окопах, іноді по коліна в багнюці, іноді в мороз, не маючи можливості зігрітися... Така гірка реальність України.

Насмілюся припустити, що коли ви читаєте це в теплом будинку, де немає проблем зі світлом, інтернетом і ви жодного разу не чули виття сирени і свисту ракети над головою, то, швидше за все, ви зараз не в Україні. Можливо, у затишній Німеччині, гостинній Польщі або і в далекій Америці. І саме до тих моїх співвітчизників, які під час війни опинилися на іншому березі, і звернене моє послання.

Чому ви там

Запитання, яке я вам поставлю, дуже коротке. Але поміркуйте над цим серйозно. На чиєму ви боці? Якщо на боці України, то чому сьогодні ви там і як саме туди потрапили під час війни? Наступне питання: що ви робите для України, перебуваючи там? Якщо вам байдуже те, що коїться в Україні, і ви просто насолоджуєтесь життям у спокійній Європі, то на чиєму ви боці? А якщо не байдуже, то що саме ви робите сьогодні для України?

Я глибоко переконаний, що багато наших співвітчизників опинилися в різних країнах Заходу саме для того, аби допомогти Україні в цей скрутний час. І багато з вас, друзі, роблять там набагато більше, ніж могли би зробити, перебуваючи тут, більше, ніж роблять самі українці, залишаючись тут. У цьому ніхто не сумнівається. Ми з вдячністю це визнаємо і дякуємо Богові за тих, у кого відкрите серце для України.

І все таки це не знімає з порядку денного дуже важливого питання: як саме опинилися десятки, а можливо, й сотні тисяч чоловіків-українців за кордоном під час війни? Саме чоловіків. Законно чи за допомогою хабара, нечесно, обманюючи, переповзаючи вночі через кордон?

Заплющити очі не вдасться

Виявляється, просто заплющити на це очі неможливо. Мене люди запитують: пасторе, як твої брати по вірі опинилися під час війни на тому боці? І що мені їм відповідати? Перетинати кордон незаконно — це гріх чи ні? Якщо ви опинилися в Європі нечесним способом, то на чиєму ви боці — тих, хто стоїть за правду, чи тих, хто досягає своїх цілей за допомогою брехні? Що скажете? Як думаєте, брати, чи потрібно буде вам якось вирішувати це питання перед Богом? Розумієте, про що я?

Поміркуйте, що би трапилося, якби так само, як ви, вчинили всі чоловіки з України? Що тоді було би з нашою країною? Чи вам це теж байдуже?.. Якщо не байдуже і ви за це переживаєте, то поясніть, чому вам можна чинити неправду, перетинаючи кордон, а іншим — ні? Як би ви змогли взагалі це пояснити? Як ви поясните це людям, які тут залишилися, коли, наприклад, ви повернетесь додому, можливо, через роки, і вони таки поставлять вам це питання: як ви там опинилися під час війни? Що ви їм скажете? Можливо, ви просто захотіли тихого, комфортного й безпечного життя саме в той час, коли в Україні біда?

Право на вибір

Я нічого не маю проти. Кожен має право робити той чи інший вибір — берегти своє життя і життя дітей. Та коли я думаю про все це, чомусь на згадку приходять біблійні історії про царя Давида і його друга Урію хіттеянина.

У Давида було 30 лицарів, так би мовити, особиста охорона царя. І Урія був одним із них. Про це написано в Книзі хронік. Так-от, коли почалася війна, Урія пішов на фронт захищати життя Давида. А Давид в цей час підо зрадив його — переспав з дружиною Урії, красунею Вірсавією, і вона після цього завагітніла. Ось як, виявляється, можуть чинити віруючі люди тоді, коли відступають від Бога.

На жаль, під час війни в Україні багато віруючих також поводитися і досі поводитися негідно. Це факт. Для того, аби замести сліди, Давид викликає Урію з фронту, щоб нібито дізнатися, як ідуть справи на війні. Ось як про це написано в Книзі Самуїлів. Давид дав воєначальнику Йоаву наказ: «Пошли мені хіттеянина Урію. І Йоав послав Урію до Давида. І прийшов Урія до нього, а Давид запитався

про стан Йоава, і про стан народу, і про стан війни. І сказав Давид до Урії: іди до свого дому та обмий свої ноги. І вийшов Урія з царського дому, а за ним понесли гостинця царського. Та Урія спав при вході до царського дому з усіма слугами пана свого, а до свого дому не пішов» (2 Сам. 11:6-9).

Просто замисліться на хвилинку. Урія не був юдеєм, він був поганином — хіттеянином, нащадком того народу, який, фактично, знищили євреї. Але потім Урія дивом вціліли. Ізраїль став для Урії його новою батьківщиною. Він готовий був віддати за його добробут своє життя. І, зрештою, таки й віддав.

Так-от, чи звернули ви увагу на те, що під час короткочасної відпустки з фронту Урія не дозволив собі зайти у власну хату і переспати з дружиною? І зауважте, що він не був віруючим в теперішньому розумінні цього слова, він не був навіть ізраїльтянином. Щоб приховати свій злочин, цар напоїв Урію вином. Але навіть у такому стані той не пішов додому.

«І донесли Давидові, говорячи: Урія не пішов до дому свого. І сказав Давид до Урії: чи ж не з дороги ти приходиш? Чому ти не пішов до свого дому? І сказав Урія до Давида: ковчег і Ізраїль та Юда сидять у шатрах, а пан мій Йоав та раби мого пана таборують на голому полі. А я піду до свого дому, щоб їсти й пити та лежати зо своєю жінкою? Клянусь життям твоїм та життям душі твоєї, що не зроблю я такої речі!» (2 Сам. 11:10-11).

Чуєте, як мислить Урія? І це Старий, а не Новий Заповіт! Урія не єврей! Виходить, що питання тут навіть не в вірі і не в національності, а в людяності і порядності.

У світлі цієї історії про Урію хіттеянина дозволь запитати тебе, друже, як ти почувався там, де комфортно, коли українські солдати тут почувались... некомфортно. Що ти зробив там для того, щоб їм було краще тут? Насправді це хороший час для осмислення питання, чому я насправді опинився там, і, можливо, навіть не під час війни, а набагато раніше. Тому що сотні тисяч віруючих опинилися там набагато раніше, у 90-тих. В Україні було духовної праці, як кажуть, по самі вуха. Та наші брати захотіли пожити комфортно там.

Гаразд, але тепер у нас біда. Свого часу Мордахай сказав до Естер: «А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!» (Ест. 4:14). А хто знає, дороги брати і сестри — емігранти, можливо, саме для цього часу ви самих, а щоб, коли світ втомлюється від України, що робитимете ви? Не забувайте, чому ви там.

Жити не для себе

Чи знаєте ви, що Біблія говорить, щоб ми, віруючі люди, жили на землі не для себе. Саме так і написано: «А мер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес» (2 Кор. 5:15).

Для кого ви живете в Америці, Німеччині чи в Австралії — для себе чи для Христа? **Яскравою ознакою того, що людина живе для Христа, є її служіння ближнім.** Ви знали про це? Ісус Христос є прикладом того, як саме жити не для себе, а для інших. «Син Людський прийшов не на те, щоб служити Йоаву, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох! Бо ніхто з нас не живе сам для себе, і не вмирає ніхто сам для себе» (Мт. 20:28).

Ви хотіли б знати, чому особисто я вирішив не емігрувати, навіть маючи на це законне, так би мовити, право, адже був переслідуваний за свою віру в часи комунізму? **Я не вїхав, тому що люди в Америці і Німеччині будували свої країни для себе, для свого народу, а не для нас.** Вони будували комфортне життя, і в них це вийшло. У нас — ні. І ми приїхали туди, щоб скористатися їхньою працею, їхніми законами і грошима.

Ми їдемо туди, щоб вони нам послужили. А це неправильно. Це моя особиста думка. Так, розумію,

війна, біженці, розруха... Але я не про біженців. Війна триває всього рік, еміграція — 30 років.

Просто поміркуйте. **Якщо ви опинилися там для того, щоб знайти хорошу роботу, взяти дешевий кредит і забезпечити спокійну старість — ваша мотивація неправильна.** Біблія закликає нас до іншого. Апостол Павло пише: «Бо ніхто з нас не живе сам для себе, і не вмирає ніхто сам для себе. Бо коли живемо для Господа живемо, і коли вмираємо для Господа вмираємо. І чи живемо, чи вмираємо ми Господні!» (Рим. 14:7-8). Де б ви не були, ніколи не забувайте про це.

Про що запитає Бог

Христос перебував там, де були проблеми. Поруч помирили, хворіли, голодували, боялися люди. Він був там, щоб допомогти. Він не втік від проблем, не жив для Себе. Просто поміркуйте, скільки ресурсів, якими Бог дозволив вам користуватися там, ви використовуєте особисто для себе, і скільки витрачаєте для того, щоб допомогти тим, кому сьогодні дуже важко. Чи знаєте ви, що Бог про це вас запитає?

У Посланні апостола Павла до Тимофія написано: «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загибель і загибель. Бо корінь усього лихого то грошоволовство, якому віддавшись, дехто відбилися від віри й покляли на себе великі страждання» (1 Тим. 6:9-10).

Розкішне життя, як би ми цього не заперечували, дуже часто робить нас закритими до чужого горя. Це прикро, але факт. З цього приводу Яків пише так: «Яка користь, брати мої, коли ти говориш, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного поєднання, а хто-небудь із вас до них скаже: ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то pomoже? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Як. 2:14-17).

Просто поміркуйте, друзі. Сьогодні, коли ви перебуваєте там зі своїми родинами і дітьми в безпеці, намагавшись знайти хоча б якісь засоби для виживання. Коли ви насолоджуєтесь відпочинком десь на березі океану або милуєтеся гірськими краєвидами, українці на сході і півдні з вечора до ранку бачать перед собою лише холодні стіни темних підвалів, з відсутністю води, тепла, світла. Сьогодні, коли ви, можливо, прогулюєтеся стародавніми і затишними вуличками Мюнхена або Відня, наші співвітчизники на сході бояться вийти на вулицю, бо там щодня лунають вибухи й обстріли.

Які проповіді корисніші

Користуючись нагодою, я хотів би звернутися також до пасторів і проповідників, які опинилися під час війни на Заході. Саме під час війни. Чи знаєте ви, що ваші проповіді були би кориснішими і потрібнішими тут, у Харкові, Херсоні, Ізюмі, Бахмуті, Слов'янську, Краматорську, Балаклію... Потрібнішими, ніж там, у Сакраменто, Лос-Анджелесі чи Нью-Йорку... Проповіді ось так, просто неба, підкріплені добрими ділами. Поміркуйте, якби всі пастори вчинили так, як ви, хто б тоді робив ось це? Коли після війни ви повернетесь, наприклад, до Харкова, у своє рідне місто, про що ви будете тоді проповідувати? І чи будуть люди слухати ваші проповіді? Ви думали про це?

На кого ви працюєте

І це одне питання, яке не дає мені спокою. Я мушу його озвучити. Почну здалека. Сьогодні Західна Європа відкрила для українських біженців двері своїх домів, почала платити їм фінансову допомогу. Це благородний жест, справді жертва з їхнього боку. Але як при цьому всьому пояснити той факт,

що ті ж самі українці, які втекли в Німеччину в перший день війни, тому що кордон був за парканом (ви ж розумієте, про що я), отримуючи там фінансову допомогу як біженці, водночас деруть шалені кошти за оренду своїх будинків і квартир з людей, які дійсно втекли від війни, втративши при цьому все, але не змогли вїхати за кордон? Ось саме цього я ніяк не можу зрозуміти. Це так можна робити, виявляється? Це законно?

Я не стверджую, що це масове явище, але це і не поодинокі випадки. І це роблять українці. Соромно. Послухайте, ви отримуєте допомогу там, працюєте, і на додаток ще й даєте свої будинки тут біженцям за шалені кошти. Якби німці, наприклад, це зрозуміли, чи платили б вони вам гроші? Ви осуджуєте Україну за корупцію. А як можна назвати те, чим ви займаєтеся? На чиєму ви боці в такому разі? До якої категорії вас зарахувати — колаборантів, мародерів чи зрадників? Коли люди відчинили для вас двері своїх домів безкоштовно, а ви зі своїх дерете «три шкури»? На кого ви працюєте в такому разі? Думаєте, Бог вас за це не спитає?

Мене це болить. Війна відкрила дуже багато, хто ми насправді всередині і чим дихаємо.

Отож коли ви, друзі, намагалися дати відповіді на ті незручні питання, які я поставив, то я хотів би, щоб ви пам'ятали про Урію хіттеянина, який ризикував своїм життям заради добра царя і народу, до якого не належав по крові, але серед якого жив. І згадуючи про Урію, пам'ятали мислення цього героя, людини з великим серцем. До речі, цар Давид до кінця свого життя розгрібав наслідки підлогу вчинку супроти Урії.

Доведеться розгрібати наслідки

Всяка неправда то гріх, говорить Біблія. І будь-який гріх має довготривалі наслідки. Не думайте, що на вашу нечесність і непорядність Бог просто заплющить очі. Вам доведеться розгрібати наслідки. Це лише питання часу. Пам'ятаєте, коли пророк Натан прийшов, щоб викрити гріх царя, і розповів йому притчу про овечку, яку цар забрав у бідного чоловіка і вбив, то після цього Давид дуже розгнівався. «І сильні запалав Давидів гнів на того чоловіка, і він сказав до Натана: як живий Господь, вартий смерті той чоловік, що чинить таке. А овечку він оплатить чотирикратно, за те, що зробив таку річ, і за те, що не змілюсердився» (2 Цар. 12:5-6).

Нібито справедлива реакція, на перший погляд. Але зверніть увагу на слова «овечку він оплатить чотирикратно». Давид навіть не розумів, що у цю хвилину він виголюшував вирок самому собі: за одного Урію Давид заплатив чотирикратно — він поховав четверо синів. Першою померла дитина, яка народилася внаслідок гріха з Вірсавією. Другим був Амнон, який згвалтував Тамару, свою сестру. Його вбив Авесалом, син Давида, а згодом його самого вбив Йоав. Останнім пішов з життя Адонія, який міг в на царство, і знову ж таки, із рук свого брата, Соломона.

Будь-який гріх має наслідки. І ваша неправда, яку ви чините, теж матиме наслідки. Тому що Бог ненавидить всяку неправду. У Пр. 20:10 написано: «Вага неоднакова, неоднакова міра, обоє вони то огида для Господа». Те, що ви робите, водночас нечесно перед своєю і чужою державами і перед своїми співвітчизниками, схоже на неоднакову вагу. І це мерзота перед Богом і перед людьми. Всяка нечесність огидна перед Господом.

Будьмо людьми з чистими серцями

На жаль, ця війна насправді викриває всю ту гнилизну, яку ми досі так старанно приховували під маскою лицемірства. Але тепер нам треба стати прозорими, людьми з чистими серцями, бо цього від нас чекає Господь. Тому нечесні справи потрібно виправити. Потрібно попросити вибачення у церкв, які ви залишили непризволяще, дороги пастори. Напишіть до них листа, не бійтеся. Визнайте, що не справилися з випробуваннями. Хоча б визнайте. Не мовчіть, не виправдовуйтеся. Просто визнайте.

Якщо сумління мучить вас за кошти, які ви присвоїли нечесно, то їх потрібно повернути. Повертайте сьогодні. Їх є куди повертати: зруйнована країна, вдови, сироти, люди без житла... Допоможіть їм.

Зрозумійте, друзі, що всім нам колись потрібно буде стати перед Богом. А перед Ним вистоять лише люди з чистими серцями. У Його присутності не буде місця для жодної нечистоти або мерзоти. Саме тому Бог дає нам час для того, щоб привести свої справи до ладу. Ще є час, щоб виправити через покавання і відкидання кожен без винятку гріх, будь-яке лицемірство, злість, гордість, неправду, усе, що викликає огиду в Божих очах. Почніть сьогодні. Не відкладайте на завтра. І не забувайте про Урію.

Бог чекає сміливих, чесних, посвячених Йому людей для праці на Його ниві в найгарячіших точках. І Він Сам у цьому нам допоможе.

Олександр Чмут.

Михайло Паночко
Старший єпископ УЦХВЕ

ДЖЕРЕЛА СИЛИ

Під час війни Українська Церква Християн Віри Євангельської показала своє обличчя і свою духовну природу. Статистика і факти доводять, що, напевно, жодна Церква в Україні не зробила в соціальному плані стільки, скільки наша. Я вдячний всім за це, і це фантастика — коли ми даємо статистику деяким нашим чиновникам, їм важко збагнути, як Церква може робити стільки всього. Набагато більше, ніж ортодоксальні церкви, разом узяті. Через наші дома молитви пройшли не десятки, не тисячі, але сотні тисяч людей. І таким чином відкрився дуже потужний потенціал.

Моє глибоке переконання, що це предтеча великого пробудження, яке стрімко наближається. Сотні тисяч людей змінили думку про нашу Церкву і вражені тим, як їх зустрічали, приймали, як допомагали і благословляли. За довоєних умов на це, можливо, знадобилися б десятки років. Але в таких форс-мажорних обставинах у багатьох помінялися думки, Бог підняв мільйони людей, які спокійно сиділи на нажитих місцях, думаючи, що так буде завжди.

Нині в Україні відбувається щось дивне і велике, страшне й трагічне. Але я вірю, що в цих переживаннях і болях народжується щось нове. Переш ніж благословити, Господь часто допускає чималі випробування. Читаймо Біблію — і в цьому переконаємося.

Що нам робити?

Кожному служителю, якому Бог доручив церкву (чи то місцеву, чи в масштабах області, а то й країни), незалежно від рівня і рангу, потрібна духовна сила. Ми віруємо в Бога Всемогутнього. Який може все. Господь Ісус має всю владу на небі і на землі. І для Бога немає нічого неможливого. Ми Ним рухаємося, Нам живемо та існуємо. Кожен удар серця, кожен наш крок, усе походить від Бога і є для Бога.

Ми не тільки спасенні, не тільки нове творіння, не тільки власність Бога. На нас лягла величезна відповідальність — ширити Божу правду, закликати людей до Ісуса і спасати грішників. Ісус сказав до Петра, який ловив рибу: «Іди за Мною, і я зроблю тебе ловцем людей». Це стратегічне завдання Церкви.

Роль Церкви — продовжити місію на землі, яку розпочав Ісус. А Він розпочав її не від ясел, не у дванадцятирічному віці, а тоді, коли на нього зійшов Святий Дух в річці Йордані. Сила Духа потрібна всім без винятку. Не може бути духовного пробудження без прояву Божої сили в Церкві. Але що для цього потрібно?

Треба знайти джерела сили. Біблія відкриває нам три такі важливі джерела.

Сила в Євангелії

Про перше джерело сили читаємо наступне: «Я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона є сила Божя на спасіння кожному, хто вірує перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16). Ось чому в нас, проповідників, Євангеліє має бути на першому місці. Не Старий, а Новий Заповіт. Не закони проповідуймо, а благодать, що спасає у Христі.

Нас іноді тягне повернутися до традицій, до Закону, до обрізання та інших речей. Однак треба чітко усвідомити, що сила — не в Старому, а в Новому Заповіті. Павло говорить про Божу силу Євангелія, цієї Доброї Новини. Це істина номер один.

Павло був настільки захоплений нею, що звичав її перед царями і правителями, аж до Риму

дійшов. І в одному зі своїх листів він пише, що йому дана благодать. Мені так подобається цей текст — дана благодать благовістити недосліджене багатство Христове.

Павло бачив цей безмежний океан Божої благодаті! А ми деколи залишаємо той океан і шукаємо якісь калюжі в Старому Заповіті. У Старому Заповіті є добрі приклади для підґрунтя, для потужної дії. Можна щось брати зі Старого Заповіту, але це має прозвучати в душі Нового Заповіту.

Сила в Дусі Святому

Друге джерело сили можна побачити в наступному тексті: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Учні були з Ісусом три з половиною роки і отримали від Нього владу. Здавалося б, влада та сила — тотожні поняття. Але ж ні. Владу мали, але сили ще потребували. Вони навіть не знали, як і коли це станеться, але про цей важливий момент всі євангелісти зафіксували слова Івана Хрестителя: «Я вас хрещу водою, але Той, що по Мені іде, вас хреститиме Духом Святим і вогнем».

Ісус прагнув, щоб вогонь Святого Духа зійшов на тих боязлих учнів, яких Він обрав, які від Нього повідрікалися, порозбігалися. Здавалося б, справа розвалена, але ні. Тому що друге джерело сили невичерпне — це Святий Дух, Який репрезентує Отця і Сина.

Ісус каже: «Ми прийдемо з Отцем і оселюмо в вас». У нашому серці живе Святий Дух, Якого дав нам Господь. І Святий Дух представляє Отця.

Іноді ми маємо Божого Духа, а поводитимось так, ніби не маємо. Це наша відповідальність — усвідомити і пізнати це. Коли ми довіряємо Євангелію, яке нас приводить до покаяння і віри в Ісуса, ми отримуємо персональну благодать Святого Духа у своє серце. Ми стаємо храмом Божим, стаємо свідком та представником Його сили і благодаті.

Сила в Імені Ісуса

«І станеться, що кожен, хто покличе Господне ім'я, той спасеться» (Дії 2:21). Уся демонічна рать тремтить перед Іменем Ісуса. Уся нечиста сила боїться його.

Апостол Павло був настільки переконаний у силі Імені Ісуса, що говорив про це, де тільки міг. Зокрема він пише до церкви в Филипах: «Він (Ісус) упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог підвищив Його та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Іменем Його вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос — то Господь, на славу Бога-Отця» (Фил. 2:8-11).

Треба платити ціну

Ці три важливі моменти становлять одне ціле і доступні кожному віруючому — і братам, і сестрам. А особливо пасторам і проповідникам. Євангеліє, Святий Дух, ім'я Ісуса — це незмінні, невичерпні джерела сили для нас.

Та іноді ми стаємо безсилим, втомлюємось — дехто називає цей стан вигоранням. Звичайно, боротьба на духовній війні, яка не припиняється ні вдень, ні вночі, втомлює. Біблія чітко нам говорить: «Наша боротьба не проти тіла і крові». Тобто ми — армія Христова, і ця армія має бути зодягнута в Божу силу. Цього найбільше боїться сатана. А щоб мати силу Божу, треба її шукати. Вона сама не прийде. Про це треба молитися, треба ревнувати, дбати — і вона прийде. За це треба платити ціну.

Коли ми з вами байдужі: як буде, так буде, це не армія і навіть не партизани. Це військо без зброї. «Пошукуйте Господа й силу Його, лиця Його завжди шукайте!» (Пс. 104:4). Мова йде про те, що силу треба завжди поповнювати. Треба шукати її в молитвах. Служитель, який мало молиться, має мало сили.

Треба бути самокритичним і не залякувати все на народ. Біблія нас не вчить такого. Якщо Бог доручив тобі пост номер один у церкві — це не означає, що ти найкращий, найдуховніший. Біблія вчить думати про себе скромно. Але віруючі люди очікують, що служитель буде сильний у душі.

Здорова наука дає здорову віру

Біблія відкриває, що знайти силу можна в молитвах і постах. Служителю Божому не личить покинути служіння Слову (див. Дії 6:2). Якщо ти на чолі церкви, то зобов'язаний перебувати у Слові і бути ревним молитовником. Це святе святих для служителя. Бо інакше він стане формальним служителем.

Силу Божу ми знаходимо в спільноті братерській. «У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:11). Згаслий дух служителя-проповідника негативно впливає на людей. Лукавий боїться Божої сили. Сила Божя змінює внутрішню. Коли Бог дає дари, ми хочемо впливати на людей. Бог дає силу, щоб впливати, будувати церкву. Але ця сила має насамперед нас внутрішньо змінювати. Якщо цього немає, з такими людьми буде проблема. Такі люди будуть незадоволені.

Сила Божя зростає у смиренних. «І не впливайте вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом...» (Еф. 5:18). Наша місія на землі — виконати волю Божу. Святий Дух хоче робити нас смиренними, тихими, покірними і через нас діяти і вести до Ісуса. Павло радить: «Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його!» (Еф. 6:10).

Служитель Божий повинен мати силу, щоб

навчати здоровій науці. «... Що тримається вірного слова згідно з наукою, щоб мав силу й навчати в здоровій науці, і переконувати противних» (Тита 1:9).

Це важливо. Дуже часто люди підпадають під чужий вплив. Натомість пресвітер мусить мати силу, щоб служити, навчати здоровій науці і переконувати незгідних.

Бо може бути таке, що появляються вчителі, які гарно балакають, мають великий вплив, а ти чуєш, що щось не те. Усі захоплені, а у твоєї душі захоплення немає. І першому, кому Бог дає це відчуття, — це пресвітеру, тому, хто стоїть на чолі громади. За кафедру в церкві відповідає пресвітер, бо від неї має йти здорова наука. Здорова наука дає здорову віру, здоровий християнський спосіб життя.

Бо інакше може статися так, як написано: «Вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайся від таких!» (2 Тим. 3:5). Давид через гріх втрачав силу Духа. Тому служителю не має бути соромно кається, визнавати свої помилки перед людьми. Для Бога всі діти. Але діти-служителі відповідальніші за інших і зобов'язані поводитися краще за інших. І служитель, який допускає помилки, повинен вміти просити пробащення.

Не так, як у людей...

Чому Бог любив Давида? Бо він був щирий — читайте 50-й Псалом. Дух Святий хоче діяти через нас усіх. Дуже б хотілося, щоби в наших церквах потужно запрацював Дух Святий. Щоб люди, які вперше приходять на наші зібрання, відчували атмосферу Божу.

Так було на початку, коли Дух Святий відкривав людям їхні гріхи, і вони масово каюлися. Ісус заплатив за можливість нам, грішникам, отримати силу Божу. Ісус заплатив величезну ціну на хресті Своїм життям і Своєю кров'ю. Ми — Його народ, Його власність. І Він хоче дати нам цю силу, бо нашої фізичної сили та розумових речей замало.

Мойсей був сильний, але Господь поставив його на місце. І 40 років працював над ним. Божий підхід і Божя дія — не такі, як у людей. Господь являється, коли людина на нулі. Мойсей у власних очах став ніким, ні на що не здатним, але в Божих був готовий. Тому Господь і сказав: «Іди, Я буду з тобою».

Щоб світити, треба горіти

Будівництво церкви — складна штука, бо церква будується духовними методами. Не тілесними, не наказовими, не дисциплінарними, а під впливом Святого Духа, Який має діяти через нас.

Чи бажано ми отримати таку силу від Бога? Чи ревнуємо про це? Сила Духа Святого потрібна, щоб руйнувати діла диявола, щоб протистояти темряві. Біблія не вчить бути так толерантними до гріха та неправди. У Євангелії є здоровий біблійний радикалізм, якого так дехто боїться. Слово Боже — як духовний меч, духовна пожива.

Коли гріх прогресує, а праведники мовчать, ми будемо винними. Церква є утвердженням істини. Церква — це сіль землі. І там, де вона не діє, суспільство гние.

Моє тверде переконання, що віруючі мають бути вчителями, адвокатами, суддями... На цій землі, де темрява, ми маємо світити. А щоб світити, треба горіти.

«Будь сильний і відважний», — так каже Господь Ісусу Навину. Боягуз не може бути лідером. Пастор, який боїться докорити, не є пастором. Потрібно без крику, без грубості, але твердо і спокійно сказати правду в очі будь-якій людині. З Господом ти — воїн Христов, без Господа ти — боягуз.

Сила Божя потрібна, щоб ми були взірцем для стада, щоб наша поведінка вела людей до Господа. У Божому винограднику кожна галузка має плодоносити. Молімося, щоб ріки води живої текли в наших церквах постійно...

ПОЛІТ НАД ХМАРАМИ

4 березня 2023 року у церкві Божого Спасіння м. Рівного відбулася зустріч для дівчат 25+ на тему «Політ над хмарами». Пастор Віталій Зогуля привітав дівчат та здійснив за них молитву, нагадавши про важливість і цінність періоду, в якому ми живемо.

Спікерка — координаторка служіння дівчат Департаменту ЖС і викладачка КБІ Оксана Маліцук пояснила причини

та наслідки турбулентних періодів і заклала запросити Ісуса бути головним пілотом у своєму життєвому літаку й навчитися довіряти Йому за всіх обставин.

Особливий акцент ставився на тому, з яким серцем дівчина проходить непрості моменти, а також на незмінній присутності Бога під час проходження різного роду життєвих «повітряних ям».

Зі словами підбадьорення до дівчат зверталася Жанна Чернюшок, відповідальна за жіноче служіння у Рівненській області, та Людмила Давидюк, обласна координаторка служіння дівчатом.

Віriamo, що слова підтримки і настанови

допоможуть усім учасницям зустрічі мудро приймати виклики життя й правильно на них реагувати.

Це був гарний час спілкування у затишній атмосфері, про яку подбала команда сестер із місцевої церкви. Програма зустрічі передбачала не лише виклад, але й обговорення теми, цікаву гру на біблійну тематику, смачне частання і нові знайомства.

Додому дівчата поверталися з прекрасним настроєм та новою мотивацією для повноцінного життя й служіння у Тілі Христовому. А ще — зі світлинами, які будуть хорошою згадкою про чудово проведений час.

Ксенія Войтович.

МАЙ НАДІЮ НА БОГА

Вір війни — із буревіями тривог і смертей, втратами й слізьми — часто гасить надію в серцях людей, вселяючи розпач та зневіру. Непрості обставини життя тиснуть звідусіль, і дуже часто важко з цим впоратися.

Тому дуже актуальною, як то кажуть, на часі була сестринська конференція на тему «Май надію на Бога», що відбулася 4 березня в домі молитви центральної церкви ХВС м. Тернополя (на Квітівії).

Зал переповнили сестри, які мали бажання молитися, славити Бога та роздумувати над Його Словом. Розпочав служіння старший пресвітер місцевої церкви Василь Проць. «Дуже важливо завжди покладати надію на Бога. Але перш ніж надіятися, потрібно вірити. Надіятися — це і боротися, і любити, і вірити, і прощати», — зазначив служитель. Далі

він звершив молитву благословення за хід всього служіння.

Зі словами підбадьорення до конференції звернулася відповідальна за сестринське служіння на Тернопільщині Алла Тивонюк. І зокрема згадала біблійних героїнь Рут, Ноомі, Авігаїл, які не були посоромлені за свою надію на Бога.

Галина Терещенко, яка хоча й передала торік свої обов'язки в сестринському служінні Аллі Тивонюк, продовжує невтомно працювати у сестринському відділі. Вона представила присутнім Оксану Юзюк, чоловік якої, старший пресвітер Шумщини, нині несе служіння капелана на передових лініях фронту, і заклала молитовно підтримувати сім'ї, чий рідні зараз захищають нашу країну.

Оксана Юзюк розповіла про свої тривоги та переживання як дружини військового капелана і поділилася свідченнями милості Божої — Бог не залишає її в цей нелегкий час.

Єпископ Володимир Терещенко виголосив проповідь, в основу якої поклав біблійну розповідь про Авігаїл та Навала, підкресливши мудрість та розсудливість Авігаїл. І звершив молитву за всіх військовослужбовців нашої країни — щоб Бог беріг їх і через них захищав нашу країну.

Основний виклад мав старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВС Тернопільщини Віталій Яцюк. Основні думки його викладу залишимо й вам.

Надія — це впевненість у можливості здійснення бажаного.

Коли немає надії, серце наповняє зневіра.

Важливо, на кого ми надіємося.

Коли надіємося на Бога, то будемо у вигравші, тому що в Бога необмежені

можливості для вирішення всіх проблем.

Бог — джерело нашої надії.

Надія приносить радість.

Щоб надія була міцною, потрібно розсудувати віру.

Віра — це ключ доступу до Божої благодаті.

Надія має бути активною.

Надія на Бога завжди буде випробувана.

Завжди дивись на Ісуса!

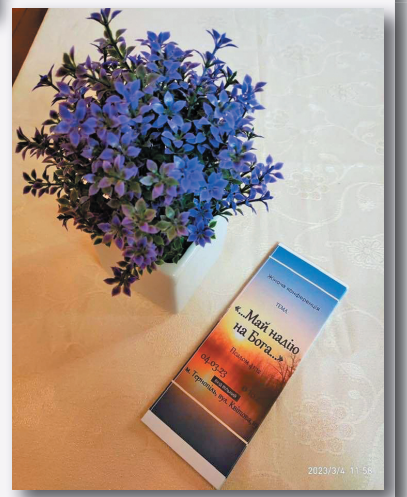
Унас є Бог, тому ми маємо на кого надіятися!

Співом служив гурт сестер із смт Вишнівця, а віршами — Оксана Гудзь та Надія Логвиш. Чудовим свідченням милості Божої послужила сестра Світлана Максимлюк. Вона розповіла, як Бог змінив її

чоловіка, пастора церкви села Печірної

Юрія Максимлюка, від онкозахворювання. А потім сам Юрій звершив молитву за численні прохання і потреби присутніх.

Після конференції всіх учасників запросили на обід. День був дуже вітряний, хмари ховали сонце. Але виходячи з теплого й затишного приміщення дому молитви, кожен, дивлячись на ці примхи погоди, міг подумати: так само, як після буревію ми очікуємо затишшя, після життєвих штормів ми очікуємо відпочинку в оселях Небесного Отця. Тому надіймося на Бога, і ця надія ніколи нас не засоромить!

КОНЯ ГОТУЮТЬ НА ДЕНЬ БОЮ...

Слова, винесені в заголовок, взяті з Приповістей Соломона: «Коня готують на день бою, але від Господа перемога» (Пр. 21:31). Суть другої частини вірша досить зрозуміла — остаточне джерело будь-якої перемоги для віруючої людини заховане в Бозі. Це неодноразово бачимо в історії Божого народу, описаній на сторінках Старого Заповіту, особливо, коли сили супротивника значно переважали. Ізраїльський народ часто був втягнений у війни. І завжди воїни приписували перемогу не собі, а Богові.

Один із яскравих прикладів — знаменитий поєдинок між ізраїльським пастухом Давидом і філістимським велетнем Голіатом. Давид виступив проти представника ворожого війська зі словами: «Ти йдеш на мене з мечем і довгим списом та ратищем, а я йду на тебе в ім'я Господа Саваота, Бога військ Ізраїлевих, які ти зневажив. Сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку, і я побю тебе, і відітну голову твою з тебе, і дня цього я дам падло філістимського табору птаству небесному та земній звірині. І пізнає вся земля, що є Бог Ізраїлів! І пізнає вся громада те, що Господь спасає не мечем та списом, — бо це війна Господа, і Він віддасть вас у нашу руку!» (1 Сам. 17:45-47).

Давид був молодим хлопцем і за людськими мірками не міг рівнятися силами із загартованим в битвах велетнем. Він ще не мав жодного досвіду у військовій справі, але не раз бачив явлення сили

Божої в сутичках з лісовими хижаками, яких роздирав у клоччя. І, як відомо, Давид таки переміг Голіята за допомогою каменя, випущеного з праці, а тоді здобув перемогу над філістимлянами. Бог дав йому силу та вміння знищити ворога.

«Одні колесницями хваляться, а інші кіннями, а ми будемо хвалитись Ім'ям Господа нашого Бога: вони похилилися та впали, а ми стоїмо та ростемо на силах!» (Пс. 19:8-9), — ці слова належать Давидові, який став царем та військовим начальником, пройшов крізь горнило багатьох битв і воєн. Він добре розумів силу та перевагу війська, до складу якого входила кіннота. Проте знав, що над будь-якою силою є вища сила, яка належить Господу, і все врешті залежить від Нього. Та при цьому Давид не відкидав потреби в доблесних воїнах та конях. А це означає, що в нього, військового начальника та державного управлінця, який довіряв Богові усі свої справи, були правильно розставлені цінності та пріоритети.

Успіх у будь-якій справі залежить від Господа. Підтвердження тому — ряд інших повчань, зокрема: «Коли дому Господь не буде, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, даремно сторожа чуває!» (Пс. 127:1). Даремно може виявитися будь-яка справа, якщо за неї не виступатиме Сам Бог.

Достатньо лише віри?

Та якщо результат будь-якої діяльності завжди залежить від Бога, перемога у битвах — від Господа, то чи потрібно взагалі людям докладати якихось зусиль, окрім віри в Його допомогу? А, можливо, як дехто вважає, зі свого боку зовсім і не потрібно нічого робити?

Чи не в усіх випадках, коли цитують згаданий вище вірш із Приповістей про перемогу, зазвичай наголос ставлять на словах — «... від Господа перемога». Але зосередимо увагу на словах: «Коня готують на день бою...» Без цих слів не було би наступних, кінцівка не заперечує початку, але є його логічним продовженням.

У країнах Стародавнього Сходу в давнину вперше появилася кіннота, або кавалерія (фр. cavalerie, іт. cavalleria, від лат. caballus — «кінь»). Це був рід військ, у якому для ведення бойових дій та пересування використовувались верхові коні. Згодом почали застосовувати й колісницю — двоколісний засіб пересування з запряженими кіннями. Це давало можливість оперативності та успішно вирішувати різноманітні тактичні й стратегічні завдання, швидко розгортати війська для

бою та переходити від одних військових дій до інших. Маючи високу рухливість, такий рід військ міг вести самостійні дії у відриві від піших військових.

У Біблії йдеться про те, як на шляху до обітованого краю ізраїльський народ успішно здобував багато перемог над іншими народами. Проте в книзі Суддів поряд з описами військових подвигів ізраїльтян зустрічаємо і випадки поразки. У чому ізраїльський народ поступався ворожим народам?

«І був Господь з Юдою, і він повиганяв мешканців гори. Та не міг повиганяти мешканців долини, бо вони мали залізні колісницю» (Суд. 1:19). Як бачимо, військові на колісницях мали значну перевагу над пішою армією, а тому ізраїльтяни були слабшими перед ворогами.

Отже колісниця відігравала важливу роль під час військових сутичок. Кіннота завжди мала високу маневреність. Завдяки їй ворогу завдавався потужний та стрімкий удар. Коні давали можливість долати за короткий час великі відстані. Військові на конях могли з'являтися на флангах і в тилу супротивника з несподіваною силою. Піший воїн не міг вести рівної боротьби з кіннотником.

Як підготуватися

Що ж для сучасної віруючої людини означає приготувати коня на день бою? З послання апостола Павла до ефесян дізнаємося, як потрібно підготуватися, щоб можна було протистояти ворогові в певний, як каже Павло, злий день. «Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злочи. Через це візьміть повну Божу зброю,

щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможемо погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже» (Еф. 6:11-17).

Цими військовими обладунками та зброєю для духовної борни повинен бути оснащений кожен християнин. Тільки при такому всеозброєнні він буде готовий до боротьби із духами зла.

У народі кажуть: «На Бога надійся, та свій розум май». І якщо розібратися, це справді так, певну частку відповідальності за результат будь-якої нашої діяльності Бог завжди покладає на нас. Не можна досягнути успіху, залишаючись абсолютно пасивним, а лише очікуючи «манни небесної». Бог посилав її в давнину Своєму народові як чудо, яке ніяк не можна сприймати за правило щодо способу забезпечення успіхів в житті та будь-якій боротьбі. Та й саме чудо мало місце в житті ізраїльського народу зовсім не в результаті покори Богові щодо того, як перемагати ворогів та здобувати обіцянні землі.

Не заперечуючи можливості звернення чуда в житті і Божого народу, і окремо взятої віруючої людини, потрібно пам'ятати, що Бог очікує від нас певних активних дій.

Згадані тексти Святого Письма показують, що не треба пасивно очікувати чудес, бо коня все-таки готують на день бою. Тобто готують засоби для протистояння духовному ворогові, продумують методи для перемоги над ним. При такому підході до боротьби і приходить перемога від Господа.

Ігор Крошук.

Сарепта — невелике містечко, про яке ми знаємо лише тому, що пророк Ілля впродовж трьох років перебував там у домі однієї бідної вдови. Про цю вдову читаємо в 1 Цар. 17:8-24 і Лк. 4:25-26.

Вдова була фінікійкою. Суспільство, в якому вона жила, ставилося до вдів як до людей нижчої категорії. Про них ніхто не турбувався. Її залишили на поталу долі. Якби ця жінка померла, ніхто цим не переймався б. От таке тло цієї історії.

Яніколи не забуду того дня, коли ми мали з'їсти нашу останню вечерю. Але не забігаймо вперед. Перш ніж я розповім про це, мушу пояснити, як я опинилася в такому скрутному становищі.

Я фінікійка. Як і кожен фінікійський дівчину, мене вчили, як вийти заміж за доброго чоловіка, як бути доброю дружиною, матір'ю та кухаркою. Я досягла цих цілей. Мені вдалося знайти доброго чоловіка, який дбав про наше утримання. У нас була лише одна дитина. Готувати мені не дуже добре вдавалося, особливо спочатку, та потім я навчилася. Зате я була дуже доброю матір'ю. Ми всі троє раділи нашим життям.

Одного дня мій чоловік, як завжди, пішов на роботу. Поцілував мене на прощання, обняв сина. А пополудні до наших дверей постукав його начальник. Це було вперше, тому я здивувалася й занепокоїлася. Навіщо він прийшов? Що трапилось? — Сядь, — звернувся до мене. — Мені дуже прикро, але я мушу повідомити, що твій чоловік загинув внаслідок нещасного випадку. Одна з колод, біля яких він працював, зісковзнула і придушила його. Він помер на місці.

Я була шокована. Все сталося так несподівано. Наступні кілька днів минули, як у якійсь густій імлі. В одну мить я стала громадянкою нижчої категорії. Чоловік не

ВДОВА ЗІ САРЕПТИ

залишив нам грошей, у нас не було нічого. Залишився лише скромний будинок, а ще — невелика ділянка землі. З цього моменту я сама мусила дбати про сина.

Так, ніби цього було мало, у наших краях почався голод. Уже віддавна не падали дощі, не було води. У моему саду оливкові дерева всохли, а інжир не давав плодів. Я мусила продати двох кіз, бо не мала чим їх годувати. Ледве звдила кінці з кінцями. Врешті-решті ми почали голодувати. Я не могла дивитися, як під очима в сина з'являються щораз більше синці.

Ось настав той день. Борошна й оливи залишилися на останню хлібину. Ми з'їмо свою останню вечерю, ляжемо в ліжку і чекатимемо смерті. Нам не залишалось нічого іншого.

Коли я шукала хмиз на розпал, то побачила, що до мене наближається чоловік. Його вигляд лякав — нечесане волосся, борода до грудей, одяг зі шкур якихось тварин. Він жахав. Довкола не було нікого, а я не мала куди втекти.

Подорожній наблизився до мене й усміхнувся. Це була перша усмішка, яку я побачила, відколи помер чоловік. Лагідним голосом він запитав:

— Ти могла б принести мені горня води? — Звичайно, почекай тут, — відповіла я і повернулася, щоб зійти в дім. Я заледве зробила кілька кроків, коли він знову попросив:

— І принеси мені окраєць хліба.

«Збожеволів чи що? — подумала я. — З таким самим успіхом він може попросити зірку з неба». Цей чоловік, думала я, вже дорослий, здоровий і сильний, просить мене, бідну вдову, дати йому хліба. Та що він собі думає? Я повернулася, глянула йому в очі і не надто люб'язно відказала:

— У мене немає хліба. У мене є лише трохи борошна та оливи, щоб спекти хлібину для нас із сином. Ми з'їмо її, а потім ляжемо і чекатимемо смерті.

А він усміхнувся і сказав:

— Іди в дім і зроби те, що маєш зробити, але спочатку спечи мені хліб.

Що? Невже він не бачить, що я голодую? Він почав мене дратувати. А подорожній з усмішкою на обличчі продовжив:

— Господь, Бог Ізраїлю, говорить тобі: якщо ти зробиш те, що я сказав, то посудини з борошною та оливою завжди будуть наповнені, аж поки не міне голод.

Я оторопіла. — Ти хто такий? — Я — Ілля, пророк, це я пророкував, що впродовж трьох з половиною років дощ не впаде на ці землі. Я пригадала, що вже чула про нього. Знала, що він перебуває в розшуку в Ізраїлі. Тому почала хвилюватися, бо перебування втікача могло стати джерелом проблем. Однак щось у словах гостя

було дуже переконливим.

Ви не повірите, що потім трапилось. Спочатку я вирішила спекти хлібину для нього. А коли вона пеклася, пішла взяти борошна для наступної. У дзбанку борошна було стільки ж, як і раніше! З оливою було так само. Ані борошна, ані оливи не зменшилося. Так тривало впродовж тижнів і місяців, навіть років. Кожного разу, коли я пекла хліб, кількість борошна та оливи не зменшувалася.

Оскільки Ілля був змушений ховатися, я запропонувала йому кімнату нагорі. Коли треба було вирішити якісь справи, то цим займалася я. Я готувала й прибирала його кімнату. Ілля виявився чудовою людиною. Він розповідав фантастичні історії про свого Бога та Його могутність. Упродовж цих років ми щодня почувалися ситими і в безпеці.

А незабаром сталася трагедія. Син захворів і через кілька днів помер у мене на руках. Я була в розпачі, а водночас страшенно злилася. І закричала до Іллі:

— Навіщо ти прийшов до мого дому? Щоб докоряти за мій гріх і накликати смерть на мою дитину?

— Дай мені свого сина, — відповів він. Я неохоче віддала йому тіло, а Ілля забрав його нагору. Я чула, як він молиться:

— Господи мій, Боже, чому Ти це зробив? Вона мені допомогла і що за це отримала?

Ілля продовжував молитися, повторюючи:

— Господи, дозволь цьому хлопцеві жити. Нехай його душа повернеться до тіла. Нехай він повернеться до живих.

Потім було тихо, а потім... я почувала кроки.

Ілля зійшов вниз, тримаючи на руках мого сина. Обидва усміхалися. Я обняла Іллію і ніжно пригорнула сина. Він був мертвий, а тепер ожив. Який могутній цей Бог! Який сильний цей пророк! Це чудо зміцнило в мені переконання, що Ілля послано Бог. Моє серце переповнювало вдячністю. Я не могла знайти відповідних слів і лише повторювала:

— Дякую Тобі, Господи! Дякую, Господи!

... Минуло три роки. Якимось вранці ми сіли снідати. Я відчувала, що щось має трапитися. Ілля пояснив, що настав час, коли він мусить нас залишити. Подякував за допомогу і сказав, щоб ми не хвилювалися, бо незабаром підуть дощі. Обіцяв, що борошно й олива не закінчаться, поки не достигнуть плоди в нашому саду.

Так воно й сталося. На прощання він міцно обняв мене, а потім сказав моему синові:

— Ти гарний хлопець. Турбуйся про маму, бо тепер ти — єдиний чоловік у домі.

Поцілував малого, ніжно погладив по голові й пішов. Просто пішов від нас. Тепер я могла без перешкод розповісти про чуда, які бачила. Сусіди дивувалися, як нам вдалося вижити. І я змогла розповісти їм свій секрет. Це викликало сенсацію у всій околиці, тож довелося повторювати це багато разів. Я розповіла про сина, який помер і знову ожив. І це було щось! Люди хотіли більше довідатися про Іллію та Бога Ізраїлю, Який чинить такі чуда.

Я часто задумувалася, чому Бог вбрав мене, вбогу вдову, щоб впродовж трьох із половиною років переховувати Іллію. Невже не було вдів в Ізраїлі?

Хоча ми більше ніколи не зустрічали Іллію, наше життя змінилось. Мій син виріс чудовим юнаком і опікувався мною у старості. Він став підприємцем, доволі заможним, і я впевнена, що так трапилось завдяки Божому благословенню. Звістка про те, як на заклик Іллі вогонь зійшов з неба, дійшла до мене набагато пізніше. Я відразу в це повірила. З таким Богом, як Бог Іллі, все можливе.

Чого нас вчить історія вдови зі Сарепти? Бог не ігнорує й ніколи не ігноруватиме наші потреби. У цьому випадку Він дав ані забагато, ані замало — якраз достатньо. Цар Давид про це писав так: «Я був молодим і постарів уже, але не бачив праведника покинутим або щоб діти його просили хліба» (Пс. 36:25).

Тож будьмо слухняні Богові. З радістю приймаймо подорожніх, бо таким чином можемо прийняти Божих ангелів або пророків, навіть не здогадуючись про це.

ЯК ВИТРИМАТИ ЖИТТЄВІ БУРІ

Іноді ми очікуємо штормів. Бачимо їх на горизонті і з великою тривогою спостерігаємо, як вони наростають і наближаються. Але іноді бурі, здається, налітають знезапна, без жодного попередження.

Можливо, цим штормом були серцевий напад, непокірна дитина або звільнення на роботі. Для українців таким штормом стала війна та все, що пов'язане з нею. І такі бурі можуть змінити ландшафт всього нашого життя.

Ми їх переживемо

Більшість життєвих штормів непередбачувані, але одне можна знати напевно: рано чи пізно ви їх переживете. Ми не можемо контролювати, прийдуть чи не прийдуть бурі; усе, що ми можемо контролювати, — це те, як ми реагуємо на них.

У всіх Євангеліях Ісус закликає Своїх учнів слідувати за Ним. Вибір учнів щодня слідувати за Ісусом привів їх прямо в бурю. Це сталося так.

Ісус сказав Своїм учням: «Перепливімо на той бік озера». Вони сіли в човен і попливли. Коли перепливали озеро, Ісус вмовистився на лавці, щоб подрімати. Але незабаром на озері почався сильний шторм. Човен наповнювався водою, і вони опинилися в реальної небезпеці.

Учні пішли будити Його: «Учителю, Учителю, ми потонуємо!». Ісус прокинувся і забронив вітру і бурхливим хвилям. Буря стихла, усе заспокоїлося! Тоді Ісус запитав їх: «Де ваша віра?» (Лк. 8:22-25).

Це був серйозний шторм, настільки страшний, що досвідчені моряки боялися за своє життя. Мовою оригіналу слово, яке використовується для його опису, також використовується для позначення землетрусу.

В одному з перекладів сказано, що «високі хвилі почали розбиватися об човен, аж поки він не наповнився водою і не почав потопати» (Мр. 4:37).

Кричть про свою бурю

Вам коли-небудь здавалося, що Бог спить або не звертає уваги на те, що відбувається у вашому житті? Учні кричали: «Господи, спаси нас!». Бо навряд чи вони шепотіли ці слова.

Ти ніколи не образиш Бога, підвищивши голос. Просто скажи Йому, що ти відчуваєш. Він все одно вже це знає!

«Боже, чому?».

«Боже, де Ти?».

«Господи, я не розумію цього».

«Господи, мені це не подобається».

«Господи, це не має ніякого сенсу».

«Господи, допоможи!».

Ці вирази цілком законні. Молитви ще більшої інтенсивності можна прочитати у книзі Псалмів.

Часто ми відчуваємо потребу дезінфікувати свої молитви, причепурити або розбавити. Але Бог хоче, щоб ви говорили від щирого серця. Він хоче чесної молитви, навіть якщо ви вигукнете її крізь сльози. Сам Ісус, висячи на хресті, промовив: «Боже Мій,

Боже Мій, нащо Ти Мене покинув?» (Мт. 27:46).

Подібно до учнів, кричть про свою бурю. Хоча крики бурі не розбудили Ісуса, але крик людей Його розбудив.

Учні, напевно, робили все можливе, щоб самотужки врятуватися від стихії. Але, вичерпавши всі зусилля, вони зрозуміли, що Ісус — їхня єдина надія. Іноді Бог дозволяє дійти до самого кінця нашої мотузки, до кінця самих себе, щоб ми нарешті могли докричатися до Нього.

Чи завжди Він чує?

Чи завжди чує Бог людину, яка у відчай волає до Нього? Так. Бо Він такий. У Псалмі 91:14-15 Господь говорить: «Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, бо знає ім'я Моє він; як він Мене кликатиме, то йому відповім, Я з ним буду в неволі, врятую його та прослаблю його».

Можливо, ви зараз опинилися в штормі, і вам здається, що Бог спить і не чує ваших молитов. Немає простих відповідей на питання, чому Бог допускає це, але, як не дивно, Бог часто приносить несподівані блага саме посеред наших труднощів. Саме у важких місцях життя, у темних долинах і на крутих стежках ми відкриваємо істини, яких не могли дізнатися ніде інде.

Секрет подолання життєвих злетів і падіння полягає в тому, щоб знати, що ви не самотні і Бог допоможе вам подолати все, з чим ви зіткнетесь. Це обітниця і надія.

Бог з вами у всьому, хай там що. Ви не можете зупинити шторм. Але ви можете простягнути Божу руку і знайти її. Кожного разу.

Грег Лорі.

П'ЯТЬ ВІДМІННОСТЕЙ МІЖ КРИТИЧНИМ РОЗУМОМ І КРИТИЧНИМ ДУХОМ

Мати критичний розум — це чудово. Мати критичний дух — жажливо.

Ось п'ять відмінностей між критичним розумом і критичним духом.

Критичний розум повний смирення; критичний дух — пихи. Щоб мати критичний розум, потрібна позиція, яка не припускає, що у вас є всі відповіді, і готова розмірковувати над проблемами через призму мудрості та досвіду інших.

Критичний дух сповнений гордості і вважає людей, які не мають тих самих поглядів, — дурнями.

Критичний розум допитливий; критичний дух байдужий

Критичний розум цікавий і допитливий, він завжди прагне зрозуміти, як істину можна застосувати та повідомити. Наявність критичного мислення не означає, що людина змінює погляди чи йде на компроміс у важливих питаннях чи розглядає Істину як відносну. Але це означає, що людина постійно оцінює, як помістити правду у постійно змінний контекст. Критичний дух байдужий до людей і контексту.

Критичний розум об'єднує; критичний дух розділяє

Критичний розум об'єднує людей, коли вони збираються та обговорюють важливі теми з наміром вчитися й розвиватися. Звичайно,

критичний розум не гарантує стопроценткової єдності, але критичний дух завжди роз'єднує. Люди з критичним духом об'єднуються зазвичай навколо своєї зневаги та розчарування в тому, проти чого вони виступають. А згодом налаштовуються одне проти одного, бо вміють лише воювати.

Критичний розум м'який; критичний дух гнівливий

Люди з критичним розумом часто не погоджуються з іншими, але висловлюють свою незгоду м'яко. Люди з критичним настроєм завжди злі, їхній постійний цинізм виражається в гніві.

Критичний розум задоволений; критичний дух гіркий

Люди з критичним духом — нещасні. Критичному розуму не потрібно щоразу доводити свою правоту. Вони раді, що Христос зробив їх праведними перед Богом, тому не намагаються довести свою правоту в кожному питанні.

Боже, визволи нас від критичного духа і допоможи мати критичний розум!

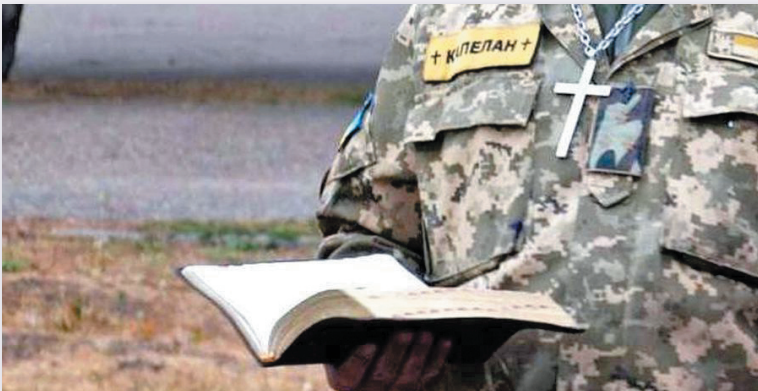
Ерік Гейгер.

СВОБОДА, ЗА ЯКУ ВАРТО БОРОТИСЯ

Розпочну з розлогої цитати Миколи Романюка з передачі «Хроніки війни».

Церква, яка мовчить у час лиха, не має права говорити в час миру. Церква, яка мовчить, бачачи зло, не має права докоряти когось за гріх. Церква, яка мовчить, утрачає свою пророчу місію, своє єство. Така церква, йдучи на один компроміс, згодом піде на інший. Вона вибере якийсь один показовий гріх, у який вкладає всю силу, борючись проти нього (скажімо, одностатеві шлюби чи аборти), і водночас мовчатиме щодо іншого, більшого зла.

Церква в час виклику не може мовчати. Усвідомлення власної гріховності, чутивість до Духа Божого приводить до стану, про який Євангеліє каже: «Де Дух Господній — там свобода». Свобода висловити правду на неправду, заперечити неправду правдою, свобода діяти, свобода любити ближнього, свобода осудити злочин. Дух Божий дарує не лише свободу від гріха, але й свободу від страху. Але комфорт — це інший дух, який забирає свободу Божу. За сочевицею вариво можна продати й свободу Духа Божого...

Свобода, яку варто розуміти

Події останніх місяців, коли Україна живе в умовах повномасштабної війни, змусили християн по-іншому подивитися на деякі аспекти практичного християнського життя і навіть на догматичні питання. Для мене, християнина з більш як 50-річним стажем, стало відкриттям нове розуміння таких звичних, здавалося б, євангельських фраз, як «свобода в Христі», «вільна людина». Зазвичай коли ми проповідуємо на цю тему, то говоримо про духовне звільнення людини з рабства гріха та неправди, від влади диявола й народження для нового, вільного від зла життя в Бозі. Власне, так воно і є.

Але мене зачепила фраза пастора Романюка: «Дух Божий дарує тобі не лише свободу від гріха...» Ніби нічого нового. Та я звернув увагу саме на слова «не лише». Євангельське поняття «свобода в Христі» насправді включає не лише звільнення від гріха. Воно має набагато більше, багатогранніше та багатше значення, яке торкається практично усіх сторін життя християнина.

Тому у віруючої людини має бути правильне розуміння свободи.

Свобода не робити гріх

Апостол Павло в Посланні до римлян описує неприємну ситуацію, у яку потрапила людина після едемського гріхопадіння. «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зло, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені»

(7:18-20). Іншими словами, це опис духовного рабства. Коли ти вимушений робити те, чого не хочеш.

Апостол після цього патетично вигукую: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (7:24). І триумфально продовжує: «Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого» (7:25).

Духовна свобода через віру в Ісуса Христа робить справжні чудеса і звільняє від залежності гріха. У переважній більшості релігій, зокрема й у Законі Мойсеевому, існують чіткі правила, яких потрібно дотримуватися. Для християнина такі правила непотрібні — він просто за своєю оновленою внутрішньою суттю ненавидить гріх, гріх для нього протиприродний. Це і є свобода: свобода не робити гріх не тому, що цього вимагає закон, а тому, що так підказує мені серце.

Свобода робити власний вибір

Для мене завжди було загадкою рішення Бога-Творця, Який створив людину, поселив її в Едемському саду й не обгородив дерево пізнання добра й зла. Чому б Йому не поставити якісь бар'єри, як ми іноді робимо з маленькими дітьми, поміщаючи їх у манежі? Але Творцеві було важливо дати людині вільний вибір, нехай це й було ризиковано з Його боку. Як не дивно, але Він поважає вибір людини, тим самим ставлячи її на один рівень із Собого.

В історії євреїв є цікавий епізод, коли вони обирали першого царя. Таке рішення не сподобалося ні священникові Ілію, ні Богові. Адаже згідно із заповітом, укладеним через Мойсея, Бог був царем Ізраїлю. Але народ захотів по-своєму. І, що цікаво, «ображений» Бог не покарав Свій народ за таке свавільне рішення, не покинув їх. Більше того, Він Сам активно включився в процес вибору царя.

Батько блудного сина не сперечався й не доказував свою правоту, коли молодший син захотів отримати свою частину маєтку. Хоча цей вибір був неправильний, але батько погодився з ним.

Нам, людям, Бог дає особливий привілей: мати свободу власного вибору. Він, як батько зі згаданої притчі, сумує та плаче, коли ми робимо неправильний вибір. Він робить усе, щоб людина повернулася до Нього, але ніколи не робить цього силоміць. Можливо, комусь це

не сподобається, але тут такі доречна фраза, яку використовувала радянська ідеологія: «Ми ковали своєї долі». Людина сама обирає свій життєвий шлях: із Богом чи без Нього.

Але потрібно пам'ятати, що ця свобода вибору покладає на нас велику відповідальність.

Свобода поважати вибір інших

Ми повинні враховувати, що свобода власного вибору поширюється й на інших. Це означає, що треба поважати вибір інших людей, навіть якщо нам здається, що він неправильний. Це особливо актуально в наш час демократії. Нерідко християни, добиваючись від державних та суспільних структур певних свобод для себе, негативно, а то й вороже ставляться до того, що й інші представники суспільства, які не поділяють наших поглядів, мають право на таку ж свободу. Ми забуваємо той факт, що Бог, Який має більше прав та засобів для покарання таких людей, чомусь не робить цього.

Більше того, ми часто буваємо непримиренні навіть у боротьбі всередині церкви. Коли засуджуємо тих, хто думає інакше й не поділяє наших внутрішньоцерковних правил, постанов та передань. Історія християнства говорить, що найжорстокіші кровопролитні війни були якраз між самими християнами, представниками різних конфесій.

Свобода говорити правду

Погодьтеся, ми часто потрапляємо в ситуації, коли від нас вимагають дати оцінку діям тієї чи іншої людини, церкви чи організації, дати оцінку подіям. І часто ми намагаємося вийти із ситуації дипломатичними висловлюваннями, щоб нікого не образити, не змарнувати стосунків, не зашкодити собі. Іншими словами, говоримо не всю правду, або й взагалі не даємо оцінку, обходячись туманними фразами чи улюбленою цитатою: «Нікого не судить».

Але людина, яку звільнив Бог, не може мовчати, не може задовольнятися напівправдою, коли потрібно сказати правду. Ісуса, власне, і розп'яли за те, що Він відкрито говорив правду книжникам та фарисеям. Іван Хреститель поплатився головою за те, що сказав правду самому цареві. А міг би обмежитися фразами, які ми чуємо нині: «Це не наша справа, ми жителі неба, у політику не лізьмо...»

Говорити правду — це не політика. Це вимога Євангелія. Історія християнських діячів, мучеників, реформаторів — це історія людей, які говорили правду. Відкрито, голосно, публічно. І нерідко платили за це високу ціну.

Згадаймо історію відомого румунського пастора Річарда Вурмбрандта. У 1936 році Річард, а згодом і його дружина Сабіна навернулися до Господа й невдовзі почали підпільну місіонерську діяльність серед євреїв. У часи Другої світової війни вони стали засновниками месіанської громади в Бухаресті.

У 1945 році Румунії захопили комуністи й спробували використати церкву для своїх цілей. Про цей час Вурмбрандт згадає в книзі «Страждання за Христа»: «Почався такий кошмар, порівняно з яким нацистський терор був чимось незначним та легким... Комуністи знали, що вони можуть посадити нас у тюрми, але не зможуть ув'язнити нашої віри в Бога. Тому так жорстоко боролися з нами». На жаль, керівники багатьох релігійних організацій робили безліч поступок комунізму. Пізніше

Вурмбрандт писав: «У 1945 році в приміщенні румунського парламенту було скликано релігійний конгрес, у якому брали участь тисячі представників духовенства. Усі вони аплодували, коли стало відомо, що товариш Сталін (портрет якого висів на стіні) буде почесним головою конгресу, хоча й знали, що він знищував безліч людей, серед яких тисячі християн... Керівники приходів — реформатори, лютерани, верховний рабин — підімалися на трибуну. Усі висловлювали згоду працювати разом із комуністами. Моя дружина, яка сиділа поруч, не могла більше цього витримати. Вона сказала: «Йди і змий цей сором з Христового обличчя». — «Якщо я це зроблю, ти втрапиш свого чоловіка», — заперечив я. — «Тоді ти будеш боягузом...» — сказала Сабіна. Я попросив слова. Мене радо запросили на трибуну... Я почав з того, що коротко висловив своє ставлення до комунізму. А потім сказав, що наш обов'язок як священнослужителів прославляти Бога та Христа, а не міфи про швидкоплинний земний рай, що наша справа — захищати Його вічне Царство любові від насильства цього нікчемного світу. Поки я говорив, священники, які протягом кількох годин слухали улесливий обман про партію, здавалося, прокидалися від сну. Хтось почав аплодувати, напруга охопила весь зал — і раптом хвилями прокотилися аплодисменти. Міністр у справах релігії, православний священник Костянтин Бурдучеа, який колись був фашистом, оголосив із кафедри, що мого право говорити закінчилось... Усі промови на цьому конгресі передавалися по радіо, і вся країна чула те, що я говорив з трибуни комуністичного парламенту. Я сповістив про Христа й згодом мусив дорого заплатити за це».

Так, він дорого заплатив за свободу сказати правду. Після багаторічних тортур у в'язниці він отримав інвалідність, але не зламався духовно.

Свобода, яку варто берегти

Церква в Галатах була хорошою церквою. Як для батька хороша кожна його дитина. Але апостол Павло не міг закрити свої батьківські очі на деякі проблеми, що там виникли. Отримавши свободу через віру в Ісуса Христа, насолоджуючись цією свободою, віруючі раптом стали її обмежувати. Як саме? Додаючи в служіння певні правила, виконання яких, на їхню думку, робило віруючу людину більш повноцінним християнином. Додаючи дещо із закону Мойсеевого, галати неправильно розуміли свободу. Отримавши її, вони не знали, як нею користуватися. Вони не могли позбутися рабської звички мати над собою певні правила, які б регулювали їхнє життя й віру. Апостол каже: «Тепер, як пізнали ви Бога, чи, краще, як Бог вас пізнав, як вертаєтесь знов до слабих та вбогих стихій, яким хочете знов, як давніше, служити? Ви вважаєте пильно на дні та на місяці, і на пори та роки. Я боюся за вас, чи не дармо я працював коло вас?» (4:9-11).

Свобода, за яку варто боротися

Послання до галатів показує, наскільки важливим було для апостола, щоб його духовні діти залишалися вільними. Послання дуже емоційне, Павло іноді навіть використовує грубі вирази, щоб переконатися віруючих боротися за свободу, дану через віру в Ісуса. «Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтесь

знову в ярмо рабства!» (5:1). Він розумів, що, підпорядковуючи себе певним духовним обмеженням, правилам та законам, церква втрачає справжню свободу.

За таку свободу варто боротися. Бути незалежним від правил, зовнішніх обставин, страху, сміливо говорити про свої переконання, говорити правду — це виклик самому собі та дияволу, який хоче знову повернути нас у рабство. Бути вільним, як це не парадоксально, важче, аніж у рабстві. Бо раб не думає про завтра, він забезпечений необхідним. А свобода — це відповідальність, це обов'язок реагувати на всі виклики життя, приймати власні рішення.

Мартін Лютер у своїй праці «Про свободу християнина» дає дві передумови про свободу й рабство духа: «Християнин є абсолютно вільним паном всього створеного і не підвладний нікому» та: «Християнин є покірним слугою всього створеного і підвладний усім». Увесь його трактат присвячений поясненню цього протиріччя, яке і є правильним розумінням свободи.

Ісус говорив людям: «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і сердцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ярмо Моє добре, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Дивно, правда? З одного рабства в інше. Але ярмо Христа якраз і є виявом свободи, бо людина одягає його добровільно та з радістю. Бути коханим у шлюбі — це теж по суті рабство, підпорядкування себе комусь. Але це щасливе та приємне рабство. І головне — добровільне.

Свобода добровільно підпорядкування себе комусь чи чомусь заради чийогось блага — це і є вищий прояв свободи.

Рабів до раю не пускають

Вислів, який свого часу став гаслом Революції гідності попри його суперечки щодо походження, певною мірою відсилає нас до біблійної історії про вихід народу Ізраїлю з Єгипту. Як ми знаємо, у землю обітовану ввійшли лише діти тих, хто народився в рабстві. Увійшли ті, які не знали, що таке рабство. Рабський дух повинен був померти в пустелі разом із його носіями.

Це сильний символ. У Царство Небесне увійдуть лише вільні люди. Звільнені не лише від гріха через віру в Христа, але й від тих обмежень, які часто ставлять світ та життєві обставини. Чому Христос так гнівно викривав книжників та фарисеїв? Бо вони були в рабстві власних законів та правил. Це були не духовні, а релігійні люди. А Бог не любить релігії. А релігія не терпить вільних, незалежних людей.

Разом із тим свобода має й ризики. Неправильне розуміння свободи може відвести від Бога. У тому ж Посланні до галатів Павло каже: «Бо ви, браття, на волю покликани, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному!» (5:13).

Справжня свобода покладає відповідальність за її правильне використання. Тому нам краще потрібна Божя мудрість, як користуватися даною нам свободою. І тоді вона буде легкою. Справжня свобода підпорядковує нас одне одному, а зрештою — Самому Христу, Який свого часу настільки підпорядкував Себе Отцеві, що пішов на хрест, щоб дарувати нам свободу.

Юрій Вавринюк.

ЦЕРКВА В БІБЛІЙНІЙ АНТІОХІЇ, ДЕ ВПЕРШЕ БУЛО ВЖИТО ТЕРМІН «ХРИСТІЯНИН», ГОТУЄТЬСЯ ДО ВІДБУДОВИ ПІСЛЯ ЗЕМЛЕТРУСУ

Антиохія, де послідовники Ісуса вперше назвали християнами, — одне з міст, що сильно постраждали від землетрусів у Туреччині та Сирії. Серед сотень будівель, які зазнали значних пошкоджень, є церква, зруйнована дощенту.

Нічого не залишилося, — розповів CBN News пастор церкви в Антак'ї (сучасна форма Антіохії й столиця провінції Гатай на півдні Туреччини) Ельмас Акін. — Церква мала 23 роки. І це були

роки любові й турботи про всіх. Усе зникло повністю».

6 лютого землетрус магнітудою 7,8 бала забрав життя понад 47 000 людей і пошкодив тисячі будинків у Туреччині та Сирії. Та попри руйнування пастор Ельмас має надію. Будівля церкви була орендована, і громада молилася, щоб Бог дав їм власну будівлю, рік тому вони знайшли земельну ділянку і почали будувати нову церкву. Нині церква збирається в новому приміщенні, хоча воно ще перебуває на стадії будівництва.

«Антиохії більше немає, але буде нова Антиохія, — каже Ельмас. — Бог вже дав нам будівлю для цього, і землетруси не завдали їй жодної шкоди. Будь

ласка, молитесь, щоб Бог допоміг нам завершити будівництво нової церкви, потреба в якій дуже велика».

Нагадаємо, що в Біблії згадуються дві Антіохії: Антіохія Пісідійська та Антіохія Сирійська. Сирійська Антіохія — сучасна Антак'я — у давнину була важливим містом Римської імперії та жвавим морським торговим центром, тут жили люди різних культур і віросповідань. Багато євреїв та язичників прийняли християнство в Антіохії, і саме там віруючих вперше почали називати християнами.

Вона також стала центром організованих християнських закордонних місій, звідси вирушили на місіонерську працю Варнава і Павло. Пісідійська Антіохія

була римською колонією і була ключовим пунктом першої місіонерської подорожі Павла з Варнавою.

Євангельська благодійна організація Samaritan's Purse вже розгорнула поблизу Антак'ї польовий госпіталь на 52 ліжка, щоб допомогти заповнити пошкоджену після того, як головна лікарня в цьому регіоні була пошкоджена. «Наш польовий госпіталь вже працює, наші медики вже надають допомогу постраждалим від землетрусу, — сказав президент Samaritan's Purse Франклін Грем, син покійного легендарного євангеліста Білла Грема.

christianpost.com.

ЛЮДИ ТЕКСТУ ПОЗА КОНТЕКСТАМИ

Християни (особливо протестанти) зазвичай знають текст Біблії. Принаймні можуть підтримати розмову, цитуючи деякі уривки напам'ять або близько до тексту на ту чи іншу тему. Власне, так і має бути.

Але є серйозна проблема: сучасні християни можуть знати текст поза контекстом — і Писання, і реально-го життя, до якого ці тексти варто застосовувати!

У певний історичний момент розвитку Церкви християни почали плекати хибну думку про дві речі... Перша: якщо ти хочеш бути «духовним», то маеш читати лише Біблію і ніяких інших книжок! Друга: якщо хочеш бути «духовним», то мусиш максимально відірватися від грішної землі та всіх земних справ і «служити Богу»... У результаті ми отримали християн, які знають тексти Святого Письма (іноді досить непогано), але не мають земних компетенцій. І не знають ні культурного контексту народу, серед якого живуть і якому мають проповідувати, ні практичного життя суспільства, на яке вони, за Великим дорученням Христа, мали б впливати!

Що показала війна?

Дуже гротескно та яскраво, як на мене, ця проблема відкрилася під час війни... Суспільство зробило переоцінку цінностей, оголилися страшні больові рани,

які потребують зцілення... У цей час починають лунати популярні заклики про «недуховність» війни, відносність цінностей, за які українці кладуть душу й тіло, про «безумовну любов до ворогів», «братаня», «єднання» та інші спекулятивні недоречності в контексті нинішніх подій. Цей популізм здається надто «духовним» для тих, хто його транслює, та споживачів такого контенту, адже він «підкріпленний» цитатами Святого Письма...

Війна — це коли максимально оголюється та викривається фальшивість, бо людям потрібне реально цілюще; це стан, коли відкидаються всі демагогії, бо людям зараз не до цього. Людям потрібна конкретна реальна дія (Ів. 15:13), потрібне сильне, актуальне, авторитетне Слово, яке вбивається у свідомість, як цвяхи (Пр. 12:11)! І саме в цей час на різних інформаційних майданчиках деякі християни засипають різними цитатами з Біблії і навіть намагаються навчати про глибоко

специфічні теми (пов'язані з війною, любов'ю, прощенням, пророчими термінами закінчення бойових дій, стратегією та тактикою ведення війни, міждержавних відносин, історією народу, засадами формування нації та ін.), не маючи не те що глибоких знань, а навіть елементарних понять...

Та, попри брак компетенції, продовжують, як «генератори випадкових чисел» за заданими параметрами, викидати якісь вірші з Писання. Принцип дуже простий, відпрацьований до механічних рефлексів. Наприклад, почувши слово «війна», такий віруючий сипле цитатами про щось, що хоч якось пов'язане з площиною цього поняття на кшталт: «І мечі перекують вони на лемеші». А поки ти шокований невідповідністю цитати й не встиг ще прийти до тями, він відразу додає, ще щось на зразок: «... бо наша боротьба не проти крові і плоти, а проти начальства, проти влади, проти світоправителів темряви віку цього, проти духів злости піднебесних» чи ще якийсь текст, ніяк не пов'язаний з контекстом обговорюваного питання...

І байдуже, що є війна духовна, а є фізична, і, відповідно, до кожної з них, є різні місця Святого Письма з певними приписами щодо поведінки під час цих різних подій; і так само є різні реакції на війни, залежно від есхатологічного періоду: до Тисячолітнього Царства фізично озброюватися (Йоїла 3:10), під час Тисячолітнього Царства — роззброюватися (Іс. 2:4, Мих. 4:3)...

Найперша проблема таких християн полягає в тому, що вони вживають рядки Святого Письма як поза контекстом відповідних конкретних тематичних ліній у широкому спектрі біблійних ідей, так і поза контекстом життєвих ситуацій, яких стосується ті чи інші тематичні лінії Писання.

Про це чітко попереджав Соломон: «Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом: час народитись і час померти, час садити і час посаджене виривати. Час убивати й час лікувати, час

руйнувати і час будувати. Час плакати і час сміятись... час обіймати і час обіймів уникати... час мовчати і час говорити. Час любити і час ненавидіти, час на війну і час на мир» (Екл. 3:1-8).

Тобто є нібито «правильні» речі, але вони автоматично стають неправильними, з точки зору Бога, якщо їх застосовувати несвоечасно! Ми не можемо любити тоді, коли маємо ненавидіти, або обійматися в Божий час ухиляння від обіймів... Це стосується не лише дій, але й сказаних слів: «Золоті яблучка в оправі срібній — слово, сказане доречно» (Пр. 25:11).

Не всяке слово, якщо воно навіть взят з Писання, автоматично доречно. Тут мають включатися мудрість та глибока обізнаність у Святому Письмі, щоб проголошувати необхідні в цей момент доречні цитати.

Наведу приклад із власного досвіду. На превеликий жаль, мені, як військовому капелану, доводилося стикатися з такими проявами недоречних цитувань уривків Святого Письма та ще й тлумаченнями до них, які призводили до страшних депресій, а також суїцидальних поривів. Знаю декількох військовослужбовців, які воювали в АТО і зверталися до пасторів чи священників за духовною підтримкою через певні внутрішні сумніви. У результаті таких спілкувань, почувши від «духовних» людей цитати Святого Письма, які свідчили, що вони нібито порушили Заповідь «не убий», та інші подібні звинувачення, вони були вкрай розбиті. Мені, фактично, доводилося витягувати їх з «петлі». Тоді я відчув, що попередження апостола Павла про те, що буква (Писання) може вбивати, стосується не лише духовної сфери, а може призвести й до фізичної смерті.

«Він нас зробив бути здібними слугами Нового Заповіту, не букви, але духа, бо буква убиває, дух же оживлює» (2 Кор. 3:6). Ця проблема знань різних уривків та текстів Біблії без зшиття їх у єдиний, теологічно-правильний, широкий, всеохопний християнський світогляд стосується будь-яких тем! Приклад «війни» просто

показовий. Насправді такий підхід розповсюджується на будь-що...

І таке строкате, суперечливе, фрагментарне подання християнства для цього світу і світу нічого не дасть, і самому українському християнству зашкодить!

Що робити?

Останнім часом я прийшов до наступних висновків (спробую лаконічно сформулювати).

Кожна прочитана сторінка Біблії має усвідомлюватися на тлі прочитаних тисяч сторінок корисної іншої біблійної й позабіблійної літератури!

Кожен вірш із Писання, який публічно озвучується для інших, має бути випробуваном життєвим досвідом, інакше його проголошення буде не авторитетним!

Необхідно вчити християн про те, що потрібно не просто цитувати Біблію, а цитувати її правильно та доречно! А головне — вміти застосувати, зокрема й у складних суспільних та інших процесах.

Потрібно реагувати на прояви невірства, якщо воно транслюється в публічній сфері, бо, промовчавши ми стаємо співучасниками поширення духовно-вбивчого вірусу: «Така бо воля Бога, щоб ви, добро творивши, змусили мовчати неучтво безглуздох» (1 Петр. 2:15).

Звісно, що це ідеальна модель пізнання Божих істин, до якої потрібно намагатися прямувати! Також зрозуміло, що через об'єктивні причини не у всіх є час на читання великого об'єму літератури і не всі можуть виміряти важливі вірші Писання власним досвідом, бо це процес на все життя. Але для цього Бог встановив інститути в Церкві: пастори, вчителі і т. д. (Еф. 4.), які якраз і мають займатися глибоким вивченням тих чи інших тем (див. 1 Тим. 4:13), а також люди, які вже багато чого пережили на власному досвіді, — їх потрібно слухати, щоб бути обізнаними в тій чи іншій темі.

**Ігор Плохой.
Капелан.**

ІСТОРИЯ З ПРОДОВЖЕННЯМ

30 років тому, 1 березня 1993 року, розпочалася наша історія. В офісі УЦХВЕ в Києві новостворений відділ жіночого служіння (відповідальною тоді була Віра Бесарабова) провів перший захід всеукраїнського масштабу.

Семеро сестер (Віра Бесарабова, Ольга Трюхан із Дніпропетровської, Алевтина Руденко — з Донецької, Людмила Мухіна — із Житомирської, Галина Дудій — з Івано-Франківської, Лариса Горбанець — із Кіровоградської та Лариса Мельничук — з Одеської областей) зібралися, щоб спланувати перші кроки у новій, незнаній ще царині. З того часу Господь піднімав по всіх церквах України сестер, готових служити жінкам, і навчав їх.

Служіння зазнавало структурних змін, набирало чітких обрисів. Значна заслуга в тому — Віри Деркач, яка 1996 року перебрала відповідальність за цю важливу ділянку праці.

Світліни тих перших кроків сьогодні декому можуть видатися простенькими і наївними. Але — впевнені — Господь їх ніколи такими не вважатиме. Бо Він оцінює серця, а не «картинку». А серця цих сестер-першопроходців горіли бажанням служити Йому і Його людям.

Більшість із них досі тією чи іншою мірою активно служать. І їхні імена варті вашої уваги і поваги. Тож поблагословимо в молитві перед Господом Віру Деркач, Олену Васильченко, Світлану Заворотько, Ольгу Трюхан, Анну Собоко, Лідію Іванченко, Тетяну Боришкевич,

Катерину Мащик, Галину Терещенко. (Пізніше до цієї команди однодумців доєдналися Людмила Степанченко, Світлана Овчаренко, Віта Лисюк, Оксана Малішук, Зоя Виборна, Людмила Бендус).

Та не злічити імен всіх вірних Божих доньок, які влилися в Його працю. Бог вів, навчав, захищав, благословляв і споряджав тисячі жінок України, готуючи до викликів часу. 2008 року у Київському біблійному інституті започаткували спеціалізацію «жіноче служіння». Сьогодні дев'ять потоків курсу — це вже історія (і вона триває досі, бо навчання не припиняється навіть під час війни).

У спільнотах УЦХВЕ праця ведеться за напрямками (молитовний, онлайн-служіння, душеопіка та навчання) і соціальними статусами (незаміжні, заміжні, вдови, самотні, жінки «золотого» віку). У кожній області координує весь цей незліченний потік молитов і добрих справ відповідальна за служіння в області. Дякуємо всім за вірність!

Війна не лише не зупинила цю працю, а й посилила її. Ісус через наших сестер потішає згорьованих, опікується стражденими, підтримує самотних, годує голодних, дає прихисток і надію тим, хто втратив усе, і запалює вогники віри у розбитих і зневірених серцях.

Позаду — 30 років Божої вірності і благовоління. Що буде далі — не знаємо. Але знаємо, що наше «далі» — у руках Доброго Спасителя, Вірного Батька і Головного Стратега нашого життя і служіння. Йому довіряємо, Йому служимо і на Нього надіємося!

Л. Б.

СТРАТЕГІЧНА ЗУСТРІЧ ПОКОЛІНЬ

Як називається етап, коли до чинної ефективної справи досвідчене керівництво долучає молодих? Мабуть, це одне з підтверджень якості та мудрості керівництва, його стратегічного бачення, а це — Божої милості та благодаті для всіх.

Нещодавно відбулась важлива подія в житті та діяльності жіночого служіння УЦХВЕ. У Львові на стратегічну зустріч з в. о. директорки департаменту Людмилою Бендус та представницями його керівництва з'їхали з різних куточків України молоді сестри.

Потоки ідей, нових задумів та планів; радість, усмішки, обійми;

наставництво, душеопіка, ревно і стратегічна молитва; Божа присутність в кожному процесі — саме такою була ця продуктивна і надзвичайно натхненна зустріч.

Що можна сказати не лише молодим сестрам, котрі на цих світлинах, а й молодому поколінню служителів загалом? Мабуть, те ж, що сказав своєму учневі Тимофію апостол Павло: «Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистості!» (1 Тимофія 4:12).

А усім працівникам на ниві Божій нагадаємо: «А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь» (Ефесян 3:20-21).

Олеся Банах.

№ 3 (222) Виходить щомісяця
БЕРЕЗЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.